BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ-SAYI: 112-31 MAYIS 1977 FİYATI: 5 TL

BAŞBAKAN ECEVİT ÜLKÜ OCAKLARINA BAŞARI DİLİYOR:

İŞTE BELGELERİ

BAŞBAKAN
ÖZEL

Ankara, 25 Temmuz 1974

Ülkü Ocakları Derneği
Genel Başkanlığı,

Türk Silâhlı Kuvvetlerinin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği harekât dolayısıyle belirtmek lütfunda bulunduğunuz duygu ve düşünceler bana güç kattı. Gösterdiğiniz duyarlığa içtenlikle teşekkür ederim.

Başarılar ve mutluluklar dileğiyle saygılar sunarım.

Bülent Ecevit
Başbakan

ankara 45930 75 25 10 1974 20

sayın muharrem şimsek
ulku ocakları dernegı genel baskanı pk 374
kızılay ankara

buyuk turk toplumbılımcısı ve dusunuru zıya gokalp'ın 50.olum yılı dolayısıyle duzenledıgınız uzgunum omrunu turk kultur ve uygarlıgının sorunlarına vermıs ve turk dusuncesıne onemlı katkılarda bulunmus olan zıya gokalp'ı yenıden degerlendırmek, turk dusunurlerının hem gorevı hem de dusun hayatımızın canlılıgının geregıdır. dernegınızın degerlı yonetıcı ve uyelerıne bu guzel amaclarında basarılar dılerım.

saygılar sunarım
bulent ecevıt basbakan

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN İLK MİTİNGİ 27 MAYIS CUMA GÜNÜ ANKARA'DA TANDOĞAN ALANINDA YAPILDI. POLİSİN ÇEŞİTLİ ENGELLEMELERİNE RAĞMEN MİTİNGE BİNLERCE KİŞİ KATILDI. GENEL BAŞKAN BEHİCE BORAN, GENEL SEKRETER NİHAT SARGIN VE TÜM-DER GENEL BAŞKANI ERHAN TEZGÖR'ÜN KONUŞTUKLARI MİTİNG BAŞTAN SONA TAM BİR DİSİPLİN İÇİNDE VE OLAYSIZ CEREYAN ETTİ.

Türkiye İşçi Partisi'nin Ankara'da Tandoğan alanında düzenlediği miting 27 Mayıs Cuma günü yapıldı.

8 Yıl sonra. Evet, 8 yıl sonra ilk kez, Türkiye İşçi Partisi sosyalizmin gür sesini bir mitingde duyuruyordu. Alanda toplananlardan bir bölümü, gerilere 1965'lere, 1969'lara gidiyor, gençler ise ilk kez bu heyecanı, coşkuyu yaşıyorlardı.

Mitingden önce, belirli çevrelerin ateşini yaktığı cadı kazanının kirli dumanları Ankara'ya yayılmıştı: "1 Mayıs'ta ne olmuştu?"; 'TİP mitinginde büyük olaylar çıkacaktı" ; "CHP mitinglerinde bile olay çıkıyordu, insan ölüyordu, kimbilir TİP mitinginde neler olacaktı"

Bu cadı kazanına bir de emniyet mensuplarının çeşitli engelleme çabaları eklendi. Alandaki görevlilerden biri sık sık "içinizde bir çatışma olursa.." temasını işliyordu. Görevlilerin günlerdir etrafa yaydıkları yılgınlık ve mitinge katılımı engelleme çabaları, emniyet görevlisinin ağzında böyle somutlanıyordu.

Alana çeşitli yönlerden yönelen yollar polis barikatları ile kesilmişti. Alana gelenler sıkı bir aramadan geçiriliyor, özellikle anıt kabir yolunda ise bazı vatandaşların emniyet görevlileri tarafından geri çevrildikleri bile görülüyordu.

Nitekim, mitingden saatler sonra Karataş TV'si, mitingden söz ederken, bundan sonra yapılacak TİP mitinglerini de düşünerek miting alanında "5 tabanca bulunduğu" şeklinde yalanlara başvuruyordu. Kuyruklu yalandı bu. Ancak burjuvazinin ve onun hizmetindekilerin açısından böyle haberlerin geçilmesi karalama, yılgınlık ve korku yaratmak için birebirdi. Türkiye burjuvazisi ve onun hizmetindekiler. eninde sonunda kendilerini yıkacak olan harekete karşı daha baştan böyle duyarlı, böyle titiz ve dikkatli davranıyordu.

Yayılmak istenen havaya ve bu engellemelere karşın binlerce Ankara'lı TİP mitingine katıldı. Yüzlerce güvenlik görevlisinin disiplinli, fedakar ve ancak bir partilide bulunabilecek görev anlayışları, mitinge katılanlar için tek başına yeterli güvenliği ve güvenceyi oluşturuyordu.

Türkiye İşçi Partisi'nin Ankara mitingi baştan sona bu bilinç, disiplin ve kararlılık içinde geçti.

Mitingde ilk konuşmayı Tüm-Der Genel Başkanı ve TİP Ankara Milletvekili adayı Erhan Tezgör yaptı. Tezgör'den sonra kürsüye TİP Genel Sekreteri ve Ankara Milletvekili adayı Nihat Sargın çıktı. Tezgör ve Sargın, konuşmalarında, sosyalist mücadelenin önümüzdeki seçimlere ilişkin çeşitli yönleri üzerinde durdular. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi açısından yaklaşan seçimlerin taşıdığı önem ve anlamı vurguladılar.

Son olarak, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran "sosyalist Türkiye" sloganları arasında sözlerine başladı.

Konuşması sık sık alkış ve sloganlarla kesilen Boran, özetle şunları söyledi:

"Seçimler, adı üstünde, seçmen yurttaşların, kendilerini ve ülkeyi idare edecek partileri ve kişileri seçtikleri zamandır; oy verme bu seçmenin yöntemidir. Akıl, mantık gerektirir ki, yurttaşların doğru bir seçme yapabilmeleri için, seçime giren partiler ve adayları, ülkenin içinde bulunduğu durumu, karşı karşıya olduğu sorunları açık ve seçik bir biçimde gözler önüne sersinler; kendi politik bakış açılarından değerlendirsinler. Ve önerdikleri çözümleri, izleyecekleri politikayı açıklasınlar. İktidara adaylıklarını koyan partilerden bu özellikle beklenir. Oysa iktidara talip iki parti, AP ile CHP seçim kampanyalarını bu yola hiç gitmeden, bir korku ve endişe havası yaratıp, bunun ticaretini yaparak yürütüyor. Ancak Türkiye İşçi Partisi'nin bu sakat seçim taktiklerinin foyasını açığa çıkarması, ülke sorunları üzerinde ciddiyetle durması ve seçimlerden sonra işçi ve emekçi kitleleri büyük sıkıntılar beklediğine parmak basarak, "seçimlerin tek başına kurtuluş olmadığını" belirtmesi etkilerini göstermeye başlamıştır.

"Demirel, 'CHP 1977 Türkiyesini üç ay bile idare edemez' diyor. Demirel'in bu sözü, 1977 Türkiye'sinin büyük, çetin sorunları olduğunun, ülkenin idare edilmez durumuna getirildiğinin itirafından başka bir şey değildir. Uzun yıllar büyük sermaye sınıfı iktidarları ve son olarak da MC hükümeti ülkeyi bu hale getirmiştir. Türkiye'de sermaye sınıfı egemenliğini ve sömürüsünü ancak baskı, saldırı ve cinayetlerle sürdürebilmektedir.

"CHP lideri de sıkıntılardan söz etmeye başlamıştır. 'Halkın değil, sömürenlerin kemerlerini sıkarak güçlüklerin üstesinden geleceğini iddia etmektedir. Ne var ki, yapısında ve yönetici kadrolarında işçi ve emekçilerin yeralmadığı; aday listelerinin başlarına sömürenlerin, sermaye sınıfı temsilcilerinin konduğu bir partinin sömürenlerin kemerlerini sıkabilmesi imkansızdır. Cumhuriyet kurulduğundan beri Türkiye'de sürekli olarak büyük sermaye sınıfı egemen olduğu içindir ki, hep işçi sınıfının ve yoksul köylülerin kemerleri sıkılagelmiştir.

"Türkiye'nin sıkıntılardan kurtulabilmesi, sömürenlerin kemerlerinin sıkılabilmesi için, işçi sınıfının, müttefiki emekçi kitlelerle iktidar için mücadele etmesi ve iktidara gelmesi gerekir. Bunu da ancak programı, tüzüğü, örgüt yapısı ve yönetici kadrolarıyla işçi sınıfının kendi bağımsız partisi olan parti yapabilir. Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfımızın politik mücadelesini yürüten tek partidir. Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmasıyla işçi sınıfımız parlamentoda yeniden yerini alacaktır."

Boran'ın konuşmasından sonra miting, başladığı gibi en küçük bir olay çıkmadan, bilinçli ve disiplinli bir biçimde dağıldı.

Mitinge katılan binlerce işçi, emekçi, ve aydın, Parti hareketinin ne olduğunu, parti disiplininin boyutlarını, partililerin görev anlayışlarını belki ilk kez, belki de 8 yıllık bir aradan sonra yeniden gördüler.

YÜRÜYÜŞ
HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ

Sahibi:
Nihat SARGIN
Genel Yayın Yönetmeni:
Osman SAKALSIZ
Yazı İşleri Müdürü:
Metin ÇULHAOĞLU
Teknik Sekreter:
Bülent ARTAMLI

YÖNETİM:
Konur Sok. 15/8 Kızılay
ANKARA Tel: 174581
İSTANBUL BÜROSU:
Piyerloti Cad. 21/1 Çemberlitaş
İSTANBUL Tel: 263567

ABONE KOŞULLARI:
Yıllık: 200 TL
6 Aylık: 100 TL
POSTA ÇEKİ: YÜRÜYÜŞ Dergisi 100234

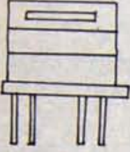
İLAN KOŞULLARI:
Arka Kapak (Renkli) : 15 000 TL
Arka Kapak (Siyah Beyaz) : 12 000 TL
İç sayfalarda sütun santimi : 40 TL
Yayın İlanları % 50 indirimlidir.

BASKI: Daily News Web-Ofset Tesisleri

KAPAK: ÇAĞDAŞ GRAFİK

TAHTA PERDENİN İKİ TARAFI

YALÇIN KÜÇÜK

Seçim kampanyası, teorik olarak saptananı pratik olarak da ortaya çıkardı. Oynanmak istenen oyunu, tüm çıplaklığıyla sergiledi. Cuntacısıyla, tabela partileriyle, ilerici sendikal örgütlerin üst yönetimiyle, korkaklığını başka yerde buldukları umutla gizlemeye çalışan bir avuç insan, Türkiye işçi sınıfının siyasal örgütünü bir tahta perde ile çevrelemeye çalıştı. Amaç ikili. Bir yanıyla, işçi sınıfının siyasal örgütünün tüm enerjisini, tahta perdenin bu yanında oynayanlara ayırmasını sağlamak. Tüm enerjiyi, yaratıcı olmayan, kısır tartışmalar içine hapsetmek. Tıpkı kendilerinin yaptıkları gibi. İkinci yanıyla işçi sınıfının siyasal örgütünün geniş işçi ve emekçi yığınlarla bağ kurmasını önlemek. İşçi sınıfının siyasal örgütü ile geniş işçi ve emekçi yığınları tahta perde ile birbirinden ayırmak. Seçim kampanyası, amacı açıklıkla ortaya çıkardı. Ancak bununla da kalmadı. Tahta perdeyi yıktı.

Tahta perdenin bu tarafında olanlar diğer tarafında yok. Kesinlikle yok. İşçi ve emekçi yığınlar içinde tabelacılar, cuntacılar, umutcular yok. Tahta perdenin bu tarafında var olanlar var olmaya devam edecek. Kesinlikle var olmaya devam edecek. Çünkü, cuntacıların, tabelacıların, umut tacirlerinin öznel niyetleri ne olursa olsun, sermaye bunların varlığını korumalarından yana. Çok açık bir biçimde bunların varlığını korumalarından yana. Kuşkusu olanlar en ilerici saydıkları basına baksın. Türkiye işçi sınıfının partisi seçimlere girerken, tabelacıları, cuntacıları, umut çığırtkanı korkakları daha da ön plana çıkarıyor. Nesnel olarak burjuvazi de bunun böyle olmasını istiyor. 1 Mayıs katliamından sonra, iç ve dış sermayenin diğer işbirlikçilerini korumak için maoculuğun gerçek niteliğini ortaya çıkarmak zorunda kaldılar. Ama aradan biraz zaman geçince maoculuğun toptan mahkumiyetini önlemek için ellerinden geleni yaptılar. Çünkü sermaye, cuntacılara, tabelacılara, umut çığırtkanlarına, maoculara ve işbirlikçi sendika yöneticilerine muhtaç. Bu yüzden, giderek azalmakla birlikte, tahta perdenin bu tarafında olanlar varlıklarını sürdürecekler.

Tahta perdenin bu yanında var olanlar, diğer tarafında yok. Diğer tarafında yok olmaya devam edecekler. Zaten diğer tarafında olsalar, iç ve dış sermaye, tahta perdenin bu tarafında bunları yaşatmak için bu kadar özen göstermez. Tabelacılar, cuntacılar, umut çığırtkanları işçi ve emekçi yığınlar içinde en küçük bir ize sahip olsalar, büyük burjuvazi bunları ön plana çıkartmak için bu kadar çaba harcamaz. Gayet açık olanı, büyük burjuvazi de biliyor. Öznel niyetleri ne olursa olsun, "ilericilik" adına burjuvazinin oyununu oynayanlar da biliyor. Hangi örgütün işçi ve emekçi kütleler içinde kök saldığını ve köklerini daha da genişleteceğini, burjuvazi de, ilericilik adına burjuvazinin oyunlarını oynayanlar da biliyor. Sözde tarafsızlıklarının ve düşmanlıklarının kaynağında bu bilinç yatıyor.

Tahta perdenin diğer tarafında, işçi ve emekçi kütleler içinde umut çığırtkanları yok. "Umut" da yok. Umut olmadığı konusunda çok açık olmak gerek. Bu seçimlerde Halk Partisi, işçi ve emekçi kütlelerinden oy almaya devam edecek. Fakat aldığı oyları kesinlikle "umut" olarak kabul edildiği için almayacak. Böyle bir durum yok. Halk Partisi, işçi ve emekçi kütlelere, gerçek umudun işçi sınıfı ve müttefiki emekçilerin olduğu, gerçek hedefinin sosyalizm olduğu yeteri ölçüde anlatılamadığı için ve anlatılamadığı ölçüde oy alacak. Gerçek umudun işçi sınıfı ve müttefiki emekçiler olduğunu, gerçek hedefinin sosyalizm olduğunu anlatmak, bilinçlendirmek işçi sınıfının siyasal örgütünün görevi. Türkiye'de Türkiye İşçi Partisi'nin görevi. Türkiye'de Türkiye İşçi Partisi bunu yapıyor. Seçimlerden sonra da bunu yapmaya devam edecek.

Tahta perdenin bu tarafından oynananlar, tabelacılar, çığırtkanları, korkaklıklarını sermaye partilerini umut olarak göstererek gizlemeye çalışanlar, bunu önleme işlevi ile yükümlü. Tarihsel görevleri, burada. Ancak bu görevlerini yalnızca tahta perdenin bu tarafında yapabiliyorlar. Bir avuç küçük burjuva, kendi kariyer hesaplarını, kendi korkaklıklarını körükleyip duruyorlar. Bu haliyle zararları, hacimleriyle sınırlı. Hacimleri ise çok sınırlı. Bu yüzden büyük burjuvazi ve yayın organları, bunların hacimlerini büyük göstermeye çalışıyor.

Aslında CHP, tahta perdenin bu tarafında oynayan bir avuç küçük burjuva için de "umut" olmaktan çıkmış durumda. Ama kariyer hesabı ve korku, ağır basıyor. Sahte "umut" yaratan korku, yalnızca MC'nin zulmünden kaynaklanmıyor. Bu da var. Ancak korkularını sahte umuda çevirenler bile tek başına Halk Partisi'nin MC'nin zulmünü önlemeyeceğini biliyorlar. Hem de çok iyi biliyorlar. Tek başına MC'nin zulmünden kaynaklanan korku olsa, korkuları bu kadar çabuk bir biçimde kandırıcı umuda çevrilmeyecek. Korku iki yanlı. MC'nin zulmünden korktukları kadar, sosyalizmden de korkuyorlar. Sosyalizmden korkularını da en bıçkın, en keskin "sosyalizm edebiyatı" ile gizlemeye çalışıyorlar.

Bunda da pek başarılı değiller. Seçim kampanyası ilerledikçe gizlediklerini de açığa vurmaya başladılar. Yazıyorlar ve söylüyorlar: "Bu seçimlerde sosyalizm bayrağı meclise dikilecek olursa, bilimsel sosyalist hareketi durdurmak mümkün olmaz." Sıkılmadan bunları söyleyip yazıyorlar. Büyük korkularını açığa vuruyorlar. 1975 seçimlerinde Türkiye İşçi Partisi, seçimleri bir referandum olarak niteleyerek ve bağımsız aday ya da tercihli oy maskaralıklarını bir tarafa iterek CHP için oy kullanılmasını kararlaştırdı. Tahta perdenin bu tarafında oynayanların hepsi, bunun karşısına çıktı. Şimdi Türkiye işçi sınıfının siyasal örgütü onbeş ilde seçimlere giriyor. Şimdi, 1975 seçimlerinde Faik Türün'lü AP listesinin karşısında CHP listesini desteklemeyi "sosyalizme ihanet" sayanlar, Faik Türün'ün muavini Kayacan'lı CHP listesine oy vermeyi, "sosyalizmin yolunu açmak" sayıyorlar. Çünkü tüm bıçkın ve keskin edebiyata karşın, onlar için önemli olan, iktidara yürüyen sosyalist hareketin yolunu tıkamak. Çünkü sosyalizmden, Türün'lü, ya da Kayacan'lı yönetimlerden daha çok korkuyorlar.

Güçleri yetmeyecek. Çünku hepsi bir avuç. İşçi sınıfının siyasal örgütü etrafında bir tahta perde kurmaya bile yetmiyorlar. Maocusu, tabelacıları, cuntacıları, işbirlikçi sendika yöneticileri yanyana gelerek bir tahta perde oluşturabiliyorlar. Hepsi bütün enerjilerini işçi sınıfının siyasal örgütünü hedef alarak harcadıkları için, tahta perdenin diğer tarafındaki işçi ve emekçilerden habersizler. Türkiye İşçi Partisi'nin de bütün enerjisini, bir avuç küçük burjuva ile uğraşarak tüketmesini beklediler. Yanıldılar. Şimdi onların yanılgıları ve TİP'in yolunun doğruluğu bir kez daha ortaya çıkıyor.

Umut çığırtkanlıkları işe yaramadı. Korku salgını işe yaramadı. Son çare olarak oyların bölünmesini ön plana çıkarıyorlar. Oyların bölünmesini ön plana çıkarmak, Türkiye politik hayatından, Türkiye'deki işçi sınıfı ve emekçilerin somutundan habersiz olmak demek. CHP ve AP bir yana, Türkiye'de Selametçilere ve daha az ölçüde olmak üzere Hareket Partisi'ne de oy veren işçi ve emekçiler var. Bu iki parti, CHP ve AP'den daha çok "düzenden kopan" işçi ve emekçilerin oylarını alıyor. Değişik ölçüde. Selamet'e oy verenlerin sadece din endişesiyle, Hareket'e oy verenlerin sadece adam öldürme kaygısı ile oy verdiklerini düşünmek ancak kovboy mantığına yakışır. Biri dini inançları diğeri nasyonal sosyalizmi kullanarak, "düzenden kopan" işçi ve emekçileri sermaye için kanalize etmeye çalışıyor. Kendisini "umut" ilan eden Halk Partisi'nin bunlardan bir tek oy alması bile mümkün değil. İşçi sınıfının siyasal örgütü ise bir tek işçi ve emekçinin oyunun bile sermaye partilerine ve bu arada Selamet'e ya da Hareket'e gitmesine razı olamaz. Olmuyor. Pratik de olmadığını gösteriyor.

Tahta perdenin bu tarafında oynayan bir avuç küçük burjuva için bunlar da önemli değil. Bunların bütün dünyaları kendilerinden ibaret. Herkesin de kendi kafalarındaki modele uygun olarak hareket edeceklerini varsayıyorlar. Yanıldıklarını anlayacaklar. Haziran seçimlerinde yanıldıklarını anlayacaklar. "Oyları bölmeyin" propagandasından ve bu propagandaya kananların attıkları her oydan Halk Partisi'nden daha çok MC partilerinin yararlandığını görecekler. Bir avuç küçük burjuva oyları bölmenin tek yolunun oyları Türkiye İşçi Partisi'nde toplamaktan geçtiğini anlayacak. İktidara yürüyen sosyalist hareketi durdurmanın mümkün olmadığını da anlayacak. Bu bir avuç küçük burjuva kariyeristleri, işçi sınıfı ve emekçiler bir yana, küçük burjuva demokrat ve ilericileri bile kandıramadıklarını şaşkınlıkla görecekler. Küçük burjuva demokrat ve ilericilerin, işçi sınıfı partisinden şaşmadıklarını da görecekler.

HESAPLAŞMA VE BURJUVA

Ve seçimler kapıya dayandı. Büyük sermayenin dayatmasıyla sermayenin politik örgütleri, başta Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi olmak üzere seçim güvenliğini önemsemeyerek MC rumuzlu halk düşmanı iktidarın varlığıyla seçimlere gidilmesini yeğlediler. Tarafsız adı altında üç bakanın değişmesinin seçim öncesi kuşkuları, tehlikeleri, gideremeyeceği uyarısı dikkate alınmazken, "en yeni halkçı ÇHP"nin lideri elini, eli kanlı MC'nin mimarı Demirel'e uzatmakta sakınca görmedi. Tabanında ilerici, demokrat unsurları içeren "demokratik sol"CHP'nin yöneticileri önce MC ile "erken seçime evet"i, sonra veto kararlarını, ardından da "nurcuları sevmeyen", ilerici, sosyalist düşmanı 12 Mart generallerini liste başlarına yerleştirerek, tabanına karşı gerilemeyi, sermaye gözünde de ilerleyerek, AP ile aynı çizgiye oturmayı gerçekleştirdi.

Bütün bunları burjuvazinin istemi ile sağlayan Ecevit ve çevresi, sermayenin AP'den tam anlamıyla vazgeçmediğinin, tek almaşık olmanın koşullarının henüz yerine getirilmediğinin bilincinde olarak, eksikliklerini gidermeyi gündeme getirdi. Seçimler nedeniyle hızlandırılan, yurdun çeşitli bölgelerindeki meydan mitinglerinde AP ile ağız birliği ederek "anti-komünizm ticaretine" girişti. Gittiği her yerde "CHP'ye evet" değil, "MC'ye Hayır" demek üzere toplanan anti-faşist kitlelere "komünizmin kökünü kurutmaktan, CHP iktidarında hükümetin, yurdun her yerinde cami yapımına maddi katkılarda bulunacağından" söz etti. Bunlar sökmedi, alkış toplayamadı. Bu kez yeni bir ticarete girişildi. Bu da "cinayet ticareti" oldu. CHP lideri emperyalizmin ve büyük sermayenin namlusundan çıkan ve 25 aylık dönemde evlere yas indiren siyasi cinayetlere, kan göllerine sarıldı. Kitlelere "bize oy vermezseniz çocuklarınız öldürülmeye devam edecek" tehdidini savurmaya başladı.

KORKUNUN KAYNAĞI

CHP'siyle, AP'siyle diğerleriyle, büyük sermayenin politik örgütleri yüreklerinde yeni bir korkuyla bu seçimlere hazırlandı.
mento saltanatının, artık sona ereceği, meclisin burjuva partilerinin kendi aralarındaki pazarlık alanı olmaktan çıkıp, işçi sınıfının ve müttefiki emekçi kitlelerin sınıf mücadelesinin bir yeni alanı olacağı korkusudur. Bu korku, Türkiye işçi sınıfının politik örgütü Türkiye İşçi Partisi aracılığıyla Meclise girerek sesini duyurmasından, parlamento dışı muhalefeti parlamento mücadelesiyle birleştirmesindendir. Bu korku işçi sınıfının örgütlü gücünün saldığı bir korku olarak, kâh meydanlardaki söylevlerde, kâh basın toplantılarında, kâh kulis konuşmalarında ortaya çıktı. Bu korku, CHP'yi AP'ye yaklaştırarak AP ve MSP seçmeninden oy dilenmeye zorladı. Bu korku CHP'yi, işçi sınıfının ekonomik örgütleri üzerinde oyunlar oynamaya yöneltti. Yine bu korku sermayeyi tüm kuruluşlarıyla, resmi-gayrıresmi görevli saldırganlarını işçi sınıfı partisi ve üyeleri üzerine saldı. Pusular kurdurdu; yasal çalışmalarını engelletti; yaralamalar, gözaltına almalar hızlandırıldı.

Çünkü işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmasıyla, yurt sorunları kapitalist sistemle sınırlı olarak tartışılmaktan kurtulmakta, kapitalizmin karşısına bütün gerçekliğiyle sosyalizm dikilmektedir.

KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

Türkiye İşçi Partisi'nin emperyalizmin ve büyük sermayenin yüreğine saldığı bu korkunun beraberinde getirdiği baskı ve saldırganlık, ne Koç'ları, Narin'leri, Eczacıbaşı'ları, benzerlerini, ne de onların politik örgütleri AP'yi, CHP'yi, faşist yapılı MHP'yi kurtarmaya yetmiyor, yetmeyecek!

Sermayenin has partisi AP'nin yerine gözünü diken CHP'nin propaganda kampanyası süresince yaptığı ve liderinin ağzından gezilerde ortaya koyduğu hesap ve "yanılgı" şu: "MC'nin baskı ve terör yönetiminden büyük yaralar alan emekçi halk ve tüm anti-faşistler iktidara en yakın 'sol' parti olarak beni görüyorlar. Bu nedenle de oylarını düşünmeden bu dönem için mutlak bana verirler."

Seçim dönemi boyunca, CHP'nin çeşitli alanlarda gerilemesinin daha sağa kaymasının nedenlerinden birini de bu "yanılgı" oluşturuyor. Yanılgı ile birlikte bir de kuşku var. Bu kuşku giderek korku haline dönüşüp işçi sınıfının politik örgütüne karşı somutlanıyor. "İşçiler, emekçiler soloyları bölmeyin!" cümlesiyle dile geliyor. Bu korku, yanılgıyı tüm çıplaklığıyla ortaya seren bu ürküntü, güvercin uçurarak işçi sınıfının ekonomik ve demokratik sorunlarını çözme, toprak ağalarıyla düzeni değiştirme oyunlarının yutturulamayacağının açığa çıkmasındadır.

Burjuva partileri işçi sınıfının bilimi, gücü ve partisi karşısında çaresizliğini gizleyememekte, işçilerin, emekçilerin kapısına gelip dayanarak "ben de senden yanayım" demek zorunda hissediyorlar kendilerini. Özellikle CHP çeşitli oyunlarla bu yola başvurmayı öne almış bulunuyor. Umut dağları yaratıyor. Öte yandan da "özel girişimcilere, sanayicilere, işverenlere güvencek ancak CHP iktidarında sağlanacak; namuslu sermaye ve girişimcilere her türlü kolaylık ve güvenlik sağlanacak" denilerek CHP'nin seçim bildirgesine renk katılıyor. Böylece hem kurttan, hem kuzudan yana olma hesabı sürdürülüyor. Ama işçiler, emekçiler sermayenin namus ve vatanının olmadığı, hem sermayeden hem işçi sınıfından yana olunamayacağını biliyor. Ve bu hesapları boşa çıkarmaya hazır. Boşa çıkarıyor da. İşçi sınıfını kandırmanın mümkün olmayacağı gerçekte CHP tarafından da bilinmekte. Seçim öncesi sermayenin huzuruna sık sık çıkılması da bu nedene dayanıyor.

Önemli bazı gizli görüşmeler, geçtiğimiz hafta sonunda sessiz sedasız gerçekleştirildi.

GİZLİ GÖRÜŞMELER

Cuma günü Mersin'deki açık hava toplantısında konuşan CHP Genel Başkanı her zaman yaptığını yapmadı. Geceyi "salt gecelemek için" Adana'da geçirecek dendi. Oysa Mersin'de geceledi. O gece de güneyin sermaye temsilcileriyle bir görüşme yaptığı ileri sürüldü. Buna bir ölçüde kulp da bulundu. "Yorgunluk gidermek" dendi. Bu arada sosyal demokrat sendikaların yetkilileriyle bir sohbet de yapılacak dendi. Ancak ertesi gün Mersin'de konuştuktan sonra program bir yana bırakılarak ikinci geceyi İstanbul'da "geçirdi". CHP'liler bunun izahını yapamadı. Yorgunluğun neden Ankara'da değil de İstanbul'da giderileceğini kimse sormadı.

"Tedbil kıyafet" ilişkiler ve görüşmeler o kadarla da kalmadı. Yine ertesi günü Manisa, Denizli ve yörelerinde konuşmalar yapan CHP lideri üçüncü geceyi de nedense yine bir sanayi merkezinde İzmir'de geçirdi. O da "yorgunluk gidermek için" olsa gerek. Ecevit, programda yokken, o geceleri İstanbul ve İzmir'de neden geçirdi? Kimlerle görüştü? Bu açıklanmadı. Açıklanmaması da doğal. Seçime çeyrek kala sanayici ve işveren takımıyla görüşüp, son bir kez "CHP iktidarında kendilerinin nasıl güvenlik içinde olacaklarına ilişkin güvence vermek açıklanamazdı. Sermayenin desteği yanında işçi ve emekçi oylarına da gereksinimi vardı CHP'nin Bu korku, sekiz yıllık

Bir yandan da AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'in son günlerde ağzından kaçırdığı "muammalı cümlelerle" kitleleri korkutma, kuşkulandırma "çıkarması" gündeme getirildi.

Demirel 25 Mayıs tarihli açıklamasında, "Seçim çok enteresan bir mekanizmadır. Seçime üç gün kala hiç ummadığınız bazı talihsiz işler olabilir" derken neyi kasdediyordu? Bunu birçokları gibi CHP de merak etmek durumunda. Sermaye son anda AP lehine sürprizler mi hazırlıyor? Bunları kendi ağızlarından dinleyerek rehavete ermesi kuşkusunu da anlayışla (!) karşılamak gerek.

ISPARTA'DA MHP–AP İŞBİRLİĞİ

Seçim ekonomisi uygulayan, talan ve vurgunlarla devlet kasasını tamtakır bırakan sermayenin has partisi AP, meydanlarda cinayet işlemekte ve sokaklarda pusu kurmakta usta kişilerden oluşan MHP ile meydanlarda işbirliğini sürdürerek, sağlayabildiğince MHP'ye de kalabalık toplamaya uğraşıyor. Zaman zaman da MSP'lilere karşı saldırılarda kullanıyor. AP'nin kalesi Isparta'da konuşan MSP lideri hafta içinde AP ve MHP'li gençlerin hışmına uğradı.

Isparta-Burdur yolunda MSP konvoyu Demirel'in de bulunduğu AP konvoyu ile karşılaşırken, MSP'lileri taşıyan araçlar taşa tutuldu. Sermayenin ana partileri devlet kasasını soymada kardeşlere vurgunlar vurdurmada, birbirlerine göz yummuşlardı ama, bu seçim meydanlarında küfürleşmelerine engel değildi. Burjuvazi, AP'nin kanadı altında vurucu gücünü de hesaba katarak MHP'yi tuvalet kağıdı olarak kullanmaya devam ediyor; bir süre daha kullanmaya kararlı. Hele şu seçimlerde göz korkutma, kitleleri oy vermekten ürkütme oyunları bir süre daha sürdürülsün, işlevi biten bir köşeye nasıl olsa atılır hesabı yapılıyor olsa gerek.

NETLEŞME

Netleşen sınıf mücadelesi, burjuvazi ile işçi sınıfı mücadelesini yeni boyutlara, nitel doygunluğa vardırırken, burjuva partilerinin işçiler ve işçi sınıfı partisi üzerindeki hesapları da daha bir açığa çıkıyor. CHP lideri "aman oyları bölmeyin, işçiler bize oy verin, biz size de özgürlük getireceğiz" diye sermaye adına kuşkusunu dile getirirken TİP Genel Başkanı Behice Boran bu telaşın kaynağını şöyle açıklıyordu:

"CHP lideri 'bizim dışımızdaki sol, bizden demokratik özgürlüklerden başka bir yardım beklemesinler' diyor. Türkiye İşçi Partisi olarak hemen belirtelim ki, bizim CHP'den herhangi bir yardım beklediğimiz yok. Türkiye İşçi

Göbekleri kalın olanlar, kemerlerini nasıl sıkarlar?

CHP, dört yıldır herkese "umut" dağıtıyordu. Seçimler yaklaşınca sıkıntılardan söz etmeye başladı. Kuşkusuz bu kendiliğinden olmadı. Türkiye İşçi Partisi, sürekli olarak, seçimlerin sonucu ne olursa olsun, geniş işçi ve emekçileri sıkıntıların beklediğini açıkladı. Gerçeğin açıklanması, CHP üzerinde de etkisini gösterdi. CHP lideri, sıkıntılardan söz etmeye başladı.

Ecevit, "halka değil, halkı sömürenlere kemer sıktıracağız" dedi. Malatya'da söylenen bu sözler alkışlanması gereken sözlerdir. Fakat gerçeklerle tutarlı olması koşuluyla. Ecevit'in sözleri, kendi partisinin koşullarıyla tutarlı değil. Çünkü listelerin başlarına toprak ağaları, tüccarlar, sermayedarlar ve onların adamları getirildi. Göbekleri kalın olanlar getirildi. Göbekleri kalın olanlar kendi kemerlerini sıkmazlar. Hep işçinin ve emekçinin, yoksul köylünün kemerlerini sıkarlar. Sömürenlerin kemerlerini sıkabilmek için sömürülenlerin ve kendi partileri aracılığıyla yönetime gelmesi gerekli.

Aynı konuşmasında CHP lideri, göbekleri kalın olanların kemerlerini sıktırmayacaklarını kabul ediyor. Sıkıntıların nasıl çözüleceğini soran "bazı iyi niyetli kimseler", Ecevit'in ağzından, Atatürk'ün 1920 yılında kullandığı sözlerle cevap alıyor: "İdare halka teslim edilince bütün müşkülat bertaraf olacaktır, bütün güçlükler aşılacaktır." Seçimler çok yaklaşınca, sıkıntıları kabul etmek zorunda kalınca CHP lideri, bir zamanlar redd-i miras ettiği Atatürk'ün sözlerini kullanıyor.

Bu sözler de doğru. Gerçekten idare işçi ve emekçilerden oluşan halka teslim edilirse tüm güçlükler yenilir. Burası doğru. Doğru ama başka doğrular da var. Cumhuriyet döneminde idare hiç halka teslim edilmedi. Edilmiş olsa Ecevit bile "halk iktidarını kuracağız" demek zorunda kalmazdı.

1920 yılında Atatürk'ün sözlerini kullanmak CHP'nin "halk iktidarına" da açıklık getiriyor. Cumhuriyetin ilk yıllarında ilk iş olarak özel sektörü teşvik için İş Bankası kuruluyor. Bugünkü teşvik soygununa benzeyen teşvik sistemi getiriliyor. Meclis'te toprak ağaları hakim olduğu için, Atatürk'ün sık sık istediğini belirtmesine rağmen toprak reformu yapılamıyor. Meclis'te sermayedarlar hakim olduğu için Türkiye işçi sınıfının Meşrutiyet döneminde de kullandığı grev hakkı, önce sermayenin memurları işçi örgütlerinin başına getirilerek sonra da 1936 yılında çıkarılan İş Kanunu ile yasaklanıyor. 1936 yılında grev ve sendika kurma hakkı kanunla ortadan kaldırılıyor.

İdare halka teslim edilmiş olsa idi, bunlar olmazdı. İdarenin halka teslim edilip edilmediği sözle değil, işle belli olur. Listelerinin başlarını sermayedar ve büyük toprak sahipleriyle dolduranlar, "halk iktidarı" edebiyatından vazgeçmek zorundalar. Tutarlı olmak için vazgeçmek zorundalar. Göbekleri kalın olanlar kendi kemerlerini sıkamazlar. Göbekleri kalın olanların kemerleri sıkılmadan da ilericilere sıkılan silahlar susturulamaz.

Dergimiz Yazı İşleri Müdürü Metin Çulhaoğlu Sofya Basın Ajansı'nın daveti olarak 15-22 Mayıs tarihleri arasında Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nde bulundu. Çulhaoğlu'nun Bulgaristan'a ilişkin izlenimlerini YÜRÜYÜŞ'ün gelecek sayısından itibaren okurlarımıza sunacağız.

PARTİLERİNİN TELAŞ YARIŞI

Partisi gücünü işçi sınıfımızdan alır. İşçi sınıfı en büyük, en dinamik toplumsal güçtür. Burjuva partilerinin yardımlarına ihtiyaç duymaz. Kaldı ki, bugün CHP kendisi yardıma muhtaç durumdadır. 'Aman oylar bölünmesin' diye duydukları kaygı bunun bir göstergesidir CHP iktidara gelir, demokratik özgürlükler konusundaki taahhütlerini yerine getirirse, bu onun yaptığı bir 'yardım' değil, toplumsal gelişmenin zorunlu sonucu olacaktır."

CHP adına sürdürülen bir başka kampanya ise, "Aman ha, CHP'ye oy vermezseniz faşizm gelir" propagandası. Çıkar hesapları bir kısım kişilere bunu söyletiyor. Sosyalist mücadelenin, işçi sınıfının politik mücadelesinin "bir süre durdurulması", ondan sonra, seçimlerden sonra, ya da öbür seçimlere kadar bu işin dondurulması gibi günübirlik çıkar hesaplarıyla tatmin edilme, oyalama yoluna gidiliyor.

Şu kafalara konmalıdır ki, sosyalist mücadele, sınıf mücadelesi hiçbir şekilde ve hiçbir nedenle durdurulamaz, ertelenemez. Günübirlik çıkar hesaplarına dayandırılamaz. Faşizm burjuvaziden, sermayeden kaynakların ve ortadan kaldırılması sosyalizm mücadelesinden geçer.

"Faşizmin, hem de güncel bir tehlike olan faşizmin kaynakları CHP'nin iktidarı ile etkisizleştirilemez. Faşist tırmanışın karşısına güçlü bir şekilde çıkılabilmesi, emperyalizmle bağların koparılması yönünde somut adımlar atılmasına; büyük, tekelci sermayenin tahakkümünün kırılmasına ve giderek ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Bu görevler CHP nin başarabileceği, başarmaya niyetli olduğu görevler değildir. İşçi ve emekçi kitlelerin, tüm demokratik güçlerin örgütlü birlik ve dayanışmasının sağlanmasının yolu, CHP'ye üslenemeyeceği görevler yüklemek değildir" (Yurt ve Dünya Mayıs 1977. Sayfa. 485)

Her türlü ve çok yönlü engelleme girişimlerine karşın 1977 Haziran seçimleri işçi sınıfı ve emekçi halkın politik örgütünün, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yeni bir adımın atılmasıyla sonuçlanacak. Sosyalizmin bayrağı meclise de dikilecek. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!..

Başbakan Ecevit, Ülkü Ocaklarına başarı diliyor. İşte Belgeleri:

"BAŞINDA SİYASAL CİNAYETTEN HÜKÜM GİYMİŞ, AFTAN YARARLANARAK SERBEST KALMIŞ KİMSELER YER ALAN DERNEKLERİN KONGRELERİNE KUTLAMA MESAJLARI, TEMSİLCİLER, ÇİÇEKLER GÖNDEREN, MAHKEMELERİN TUTUKLAMAK ÜZERE ARATIP YAKALATAMADIĞI KİMSELERİ MAKAMINDA KABUL EDEN BİR KİMSE BULUNMAKTADIR BU HÜKÜMETİN BAŞINDA" BÜLENT ECEVİT'İN RADYO KONUŞMASINDAN

CHP Genel Başkanı Ecevit ilk radyo konuşmasını 24 Mayıs Salı günü yaptı. Ecevit, radyo konuşmasında "ülkücü" komandoları koruyan ve kutlayanlara da çattı. CHP Genel Merkez Basın Bürosu'nun yayınladığı bültende Ecevit'in radyo konuşmasının bu bölümü aynen şöyle:

"Başında siyasal cinayetten hüküm giymiş, aftan yararlanarak serbest kalmış kimseler yer alan derneklerin kongrelerine kutlama mesajları, temsilciler, çiçekler gönderen, mahkemelerin tutuklamak üzere aratıp da yakalatamadığı kimseleri makamında kabul eden bir kimse bulunmaktadır bugün hükümetin başında."

Bunların tümü doğru. Bunun yanısıra, bundan üç yıl önce CHP lideri Ecevit'in "hükümetin başı" olduğu da doğru. YÜRÜYÜŞ, Başbakan Ecevit'in çeşitli vesilelerle Ülkü Ocakları Derneği'ne ve derneğin o zamanki ünlü genel başkanı Muharrem Semsek'e gönderdiği bazı telgrafları elde etti.

Bunlardan birinde Ecevit Ülkü Ocaklarının Ziya Gökalp'ın 50. ölüm yılı dolayısıyla düzenlediği toplantıya katılamayacağını "üzülerek" belirtiyor ve Ülkü Ocaklarının "değerli yönetici ve üyelerine güzel amaçlarında" başarılar diliyor. Bu, derneğin ünlü başkanı Semsek'e gönderilen mesaj.

Ülkü Ocakları Derneği genel başkanlığına yazılan ikinci mesaj ise şöyle:

"Türk Silahlı Kuvvetlerinin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği harekat dolayısıyla belirtmek lütfunda bulunduğunuz duygu ve düşünceler bana güç kattı. Gösterdiğiniz duyarlığa içtenlikle teşekkür ederim.

Başarılar ve mutluluk dileğiyle saygılar sunarım.

Bülent Ecevit
Başbakan"

Şimdi YÜRÜYÜŞ soruyor: CHP Genel Başkanı Ecevit başbakanlığı sırasında Ülkü Ocakları'nın ve onun ünlü genel başkanı Muharrem Semsek'in kimlik ve niteliklerini bilmiyor muydu?

CHP Genel Başkanı, "komplo"lardan şikayet edip şaibeli özel kalem müdürleri tutma, komandolardan şikayet edip komandolara kutlama mesajları gönderme taktiğini çok "akıllı ve ince" bir taktik mi sayıyor?

BAŞBAKAN
Özel

Ankara, 25 Temmuz 1974

Ülkü Ocakları Derneği
Genel Başkanlığı,

Türk Silâhlı Kuvvetlerinin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği harekât dolayısıyle belirtmek lütfunda bulunduğunuz duygu ve düşünceler bana güç kattı. Gösterdiğiniz duyarlığa içtenlikle teşekkür ederim.

Başarılar ve mutluluklar dileğiyle saygılar sunarım.

Bülent Ecevit
Başbakan

ankara 45930 75 25 10 1974 20

sayın muharrem semsek
ulku ocakları dernegı genel baskanı pk 374.
kızılay ankara

buyuk turk toplumbilimcisi ve dusunuru ziya gokalp'ın 50.olum yılı dolayısıyle duzenledıgınız anma gununde bulunamayacagıma uzgunum omrunu turk kultur ve uygarlıgının sorunlarına vermıs ve turk dusuncesine onemli katkılarda bulunmus olan ziya gokalp'ı yeniden degerlendirmek,turk dusunurlerinin hem gorevı hem de dusun hayatımızın canlılıgının geregıdır.derneginizin degerli yoneticı ve uyelerine bu guzel amaclarında basarılar dılerım

saygılar sunarım
bulent ecevit basbakan

GERÇEKLERİ YALNIZCA İŞÇİ

Tekrar da olsa, somut bir olguyu vurgulamakta yarar var.

1973'den bu yana "solun bölünmüşlüğü" üzerinde duruluyordu. "Bölünmüşlük", yıllarca kendini sosyalist sanan bir kesimin ana teması oldu. Subjektif varlıklar, "objektif" bir bölünmüşlük temasının gerekçesi yapılmak istendi. Subjektif varlıklar, objektif gerçeklerin temeli , göstergesi olmaz. Olamaz. Yalnızca belirli bir süre için bu izlenimi verebilir. Tabelaların, tekkelerin, klüplerin varlığı bir süre için "bölünmüşlük" imajının temeli ve göstergesi olarak ileri sürüldü. Kimileri gerçekten inanarak kimileri de subjektif varlıklarının temeli buna dayandığı için "bölünmüşlük" temasına dört elle sarıldılar.

NEREDE "BÖLÜNMÜŞLÜK"?

Şimdi, bu yok. Bölünmüşlük teması, artık son nefesini vermek üzere. Son nefesini vermek üzere olan bölünmüşlük temasının tek savunucuları olarak, kendileri de son nefeslerini veren tekkeler kaldı. Etkinliklerini, inandırıcılıklarını bütünüyle tüketme noktasındalar.

Niçin böyle oldu? Nesnel açıklama şu: Gerçekler, bir yerde, gerçek dışı zorlamalara en kesin darbeyi indirirler. Belirli dönemeç noktaları, gerçeklerin zorlamalara kesin üstünlüğünü kanıtladığı durumlar yaratır.Şimdi de böyle oldu. "Bölük"ler teker teker CHP'yi desteklemekte birleştiler. Subjektif gerekçeler, tek bir nesnel olgu yarattı: CHP'nin kayıtsız şartsız desteklenmesi. Biri, "ileri demokratik düzen için" CHP'nin desteklenmesi gerektiğini söyledi. Öteki, "Rus uşağı olmadığı için" CHP'ne oy verilmesini savundu. Bir bölümü "Oligarşi' nin çeşitli kesimleri arasındaki sürtüşmeden ve çelişkiden hareketle" CHP'nin desteklenmesini "teoriye oturttular".

NEREDE YANILİYORLAR?

Gerekçeler çeşitli. Ama sonuç çok açık: Bölünmüşlük imajı kesin darbeyi böyle yedi.

Gelişme bu. Ancak bu gelişmenin mantığını da açıklamak gerekli. Bir başka deyişle, bu gelişmenin dinamiğini, itici gücünü bulup sergilemek gerekiyor. Açıkça ve bütün boyutlarıyla.

Bunun için de şuradan başlamak gerekiyor: Çağımızda, gelişmenin itici gücünün işçi sınıfı olduğu çok söylenir. Genel bir doğru. Türkiye için de geçerli. Ancak bu genel doğrunun pratiğe yansıyış biçimi ya da "uzantıları" üzerinde de çok açık, çok net olmak gerekiyor.

Açıklık ve netlik için atılması gereken birinci adım şu: 1900 lerde emperyalist savaşa karşı çıkmak bir çok "sosyalist"e ters geldi. Sosyalist klasikleri yalayıp yutmuş, teorik bilgilerinden "yazılı sorularına başarılı cevap verebilme" anlamında kuşku duyulamayacak bir çok "sosyalist", savaşa ve şovenizme karşı çıkmakla işçi sınıfı hareketinin kendini mahvettiği inancına kapıldı. Aynı çevreler, iktidarı almakla, işçi sınıfı hareketinin iki üç ay sonra gerçekleşecek bir intihara teşebbüs ettiğine inanıyorlardı.

IŞÇI SINIFINDAN KOPUK DEVRİMCİLİK

Neden? Bir tek neden var: Yalnızca "sosyalist" idiler. İşçi sınıfı sosyalisti değillerdi. Bir başka deyişle işçi sınıfı ile, işçi sınıfı pratiği ile hiç bir bağları yoktu. Böyle olduğu halde ve konumlarında "akıllıca" düşünebileceklerini sandılar. Gerçekleri ve doğruları bu "objektif" konumlarında gördüklerini sandılar. Unuttukları nokta şuydu: Hiç bir bireysel "akıl" ya da hiç bir "rasyonel düşünce" işçi sınıfından, işçi sınıfı hareketinden kopuk olarak gerçekleri göremez İleriyi göremez. İleriyi görebilmek için, ileriye götüren sınıfı bilmek, tanıma ve onun içinde olmak gerekir. İleriyi görebilmek için, ileriye götüren sınıfın politik hareketinin içinde ya da yakın çevresinde olmak gerek. Doğruyu, geleceği ve gerçeği görebilmenin başka yolu yok. Hiç bir zaman, hiç bir yerde olmadı.

Türkiye'de de olmuyor. Samimisi, madrabazı, inançlısı, yılgını, cesuru, korkağı bir takım "sosyalistler" var. Ne işçi sınıfı ile, ne de işçi sınıfının hareketi ile hiç bir bağları yok. Bırakın işçi sınıfının politik hareketini, bunun adına ortaya çıkan bazı "kuruluş"larla bile ilişkileri yok. Ama "mantıki" düşündüklerini sanıyorlar. Gerçeği ve nesnel koşulları iyi değerlendirdiklerini sanıyorlar. Yargılarını da aynı emperyalist savaşta Rus hükümetini desteklemeyi "gerçekçi" bulanlar, 1917'de iktidarın alınmasını "in-

IŞTE BİRİ DAHA. CHP'NİN MALATYA ADAYI ESKİ DİYANET IŞLERI BAŞKANI LÜTFİ DOĞAN "BENİ GÖREVİMDEN SERMAYE ALDI" DİYOR. DOĞAN 12 MART DÖNEMİNİN DİYANET IŞLERİ BAŞKANI. 12 MART PAŞALARI İLE ARASI ÇOK İYİ. 12 MART DÖNEMİ, SERMAYENİN ACIMASIZ BASKI DÖNEMİ DEĞİL Mİ?

CHP, Kılıçoğlu'na da kavuştu

E. Kılıçoğlu'nun C.H.P'den kontenjan adayı olması Samsun'da tepki yarattı

Bir Ethem Kılıçoğlu var, Giresun Milletvekillerinden.

Ethem Kılıçoğlu 1961 yılında Adalet Partisinden milletvekili seçildi. 16 yıldır milletvekilliği yapan, fakat "millet için" üç gencin ölümüne oy vermekten başka hiç bir şey yapmayan Kılıçoğlu, bir dönem daha milletvekilliği yapacak.

Milletvekilliği için başvurmadık kapı bırakmayan Kılıçoğlu'nun en son aralık bulup içeri daldığı kapı ise Cumhuriyet Halk Partisi'nin kapısı.

Ethem Kılıçoğlu Demokratik Parti kurulduğunda, AP ve liderine en ağır küfürleri savurarak DP'ye geçti. 1973 seçimlerinde Giresun DP aday listesi birinci sırasından tekrar milletvekili seçildi.

1973 döneminden sonra gelişmeler DP'nin aleyhine oluyordu. DP parçalanmış, birçok milletvekili AP'ye geçmişti. Birçok pazarlıklar sonucu AP' ye geçenler arasında Kılıçoğlu yoktu. Kılıçoğlu bu parçalanmaya katılmamıştı. Ancak katılamadı demek daha yerinde olur. Çünkü, Kılıçoğlu'nun ne olduğunu AP'liler ve liderleri çok iyi biliyorlardı. Bütün ödüllendirmelere rağmen, yarın ne diyeceği ve kime küfredeceği belli olmazdı.

Kılıçoğlu bu gelişmeler karşısında, şansı azalan partisinden istifa etti. Bir süre bağımsız kaldı. Bu süre de boş durmadı. Milletvekili olabilmenin yeni yollarını aradı. Önce MHP'ye başvurarak Giresun Milletvekili olmayı istedi. Ancak red cevabı aldı. Ama onun için bütün kapılar kapanmamıştı. Bir yolunu daha bulabilirdi. Buldu da.

CHP'ye başvurdu. Olumlu yanıt alarak kontenjanların açıklanmasını bekledi. CHP böyle bir "mülkiye uzmanı"nı kaçırmak istememiş olacak ki, ona kontenjandan seçilebileceği Samsun ikinci sırada yer verdi.

Kılıçoğlu bu dönem de milletvekilliğini garantilemiştl.

İşte tutarsızlıklarıyla Kılıçoğlu ve tutarsızlıklarla dopdolu bir CHP.

AP-DP, Bağımsızlar, MHP süzgeçlerinden geçmiş bir milletvekili ve "sosyal-demokrat" görünümlü CHP.

Bu aşamalardan sonra acaba Kılıçoğlu nerelere kadar tırmanacak, kimlere küfredecek göreceğiz.

SINIFI HAREKETİ GÖRÜR

tihar" sayanlar gibi yapıyorlar. İşçi sınıfının politik hareketinin her kararında, her adımında bir "intihar" unsuru ya da "korkunç bir yanılgı" buluyorlar.

İMAN EDENLER VE EMEKÇİLER

Gerçeği görmek ve bu gerçeği *bütün boyutları ile* görmek. Bu, onların işi değil. Gerçeği görmek ve gerçeği bütün boyutları ile görmek, ancak gerçeğin içinde olmakla mümkün olur. Gerçek, işçi sınıfında. Gerçek, işçi ve emekçi sınıfların bugünkü konumlarında. İşçi sınıfını bilmeyenler, işçi ve emekçi sınıfların bugünkü konumlarından bihaber olanlar gerçeği ve doğruyu göremezler. Gördüklerini ve sezdikleerini ise bütün boyutları ile kavrayamazlar.

Daha somuta inersek şöyle: Sosyalizme şurasından ya da burasından bulaşmış bir küçük burjuva aydın var. Kafasından bir "aşama" icad etmiş. Bu icatla birlikte CHP'ye iman etmiş. Bu imanı, kimi zaman yılgınlıkla, kimi zaman korkaklıkla, kimi zaman inançsızlıkla, kimi zaman da bilinçsizlikle ama hepsinden de önce işçi sınıfından kopuklukla öyle bir pekiştirmiş ki aynı imanı paylaşmayanları "kafir" sayıyor. Bir türlü anlayamıyor. "İntihara giden gözü karalar" olarak görüyor.

Bir de işçiler, emekçiler var. Fark hemen ortaya çıkıyor. İmanlı küçük burjuvalar arasında hayatlarında bir kez olsun gerici bir partiye oy vermiş olan çıkmaz. Yoktur. Ama işçilerin emekçilerin arasında var. İşçilerin ve emekçilerin arasında, daha düne kadar "sermayenin politik tabanını" oluşturan yüzbinlerce kişi var. Türkiye'deki gelişmeler bunları etkiliyor. İşçi sınıfının politik hareketinin aldığı mesafe, işçi sınıfının politik hareketinin çalışmaları bunları etkiliyor. Böylece küçük burjuvazinin tren kompartmanlarını andıran bir fizyonomiye sahip kafasının almayacağı gerçek ortaya çıkıyor: İşçi sınıfı hareketi, sınırlı bir kesimden taban kazanmaz. İşçi sınıfı hareketi geniş bir kesimden taban kazanır. İşçi sınıfının politik hareketinin ileri adımlar atması, sermayenin tabanının, sermayenin politik gücünün bir bütün olarak erimesi demektir.

GÜNCEL HEDEF VE YAN ÜRÜNLERİ

Ortaya çıkan ilk gerçeklerden biri, bu. Bu gerçeği işçi sınıfının politik hareketinin içinde ve yakın çevresinde yer almadığı sürece, hiç bir sosyalizm-allamesi, hiç bir kitap kurdu bu gerçeği göremez. Ama işçi sınıfı hareketinin en sıradan militanı görür. Görüyor. Türkiye İşçi Partisi'ne verilen oylar ile CHP'ne verilen oyları bileşik kaplar mantığı içinde görenlerin mantık sefaletlerini de görür. Her gün görüyor. Her kahve toplantısının, her mitingin, her radyo konuşmasının sonunda görüyor.

Tekrar vurgulanmalı. Belirli bir politik adımın *uzun ve kısa* vadeli sonuçlarını *bütün* boyutları ile eksiksiz olarak görebilmek yine pratiğin, yani hareketin içinde ve yakın çevresinde olmaya bağlı. Böyle olmayanlar, atılan adımları yanlış ve tek bir boyuta indirgeyerek değerlendirirler.

Doğru: Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılması "sosyalizm bayrağını meclise dikme" hedefinde odaklaşıyor. Atılan adımın güncel hedefi, bu. Ancak, bu hedefe yönelik olarak ortaya konulan çalışmaları, yalnızca 6 Haziran sabahı ortaya çıkacak sonuçla sınırlı olarak ele almak büyük bir yanılgı. Sosyalistler, işçi sınıfı hareketi, küçük burjuvaların, yılgınların tersine seçim çalışmalarını bu boyuta hapsetmiyorlar. Pratiğin içinde oldukları, hayatın ta içinde yaşadıkları için sorunun uzun ve kısa dönemli *başka* boyutlarını da görebiliyorlar.

HAREKET İLERLEDİKÇE GERİDE KALANLAR OLUR

Başka boyutlar?

8 yıl sonra sosyalizmin sesinin meydanlarda, radyolarda, kahvelerde duyulması az şey mi? İşçi sınıfının politik hareketi ile emekçi kitleler arasında seçimler dolayısıyla yoğunlaşan diyalektik ilişkiyi ve bu ilişkinin kısa ve *uzun dönemde* vereceği meyvaları hareketin dışındakiler nasıl kavrayabilirler?

Kavrayamıyorlar. Hiç kavrayamıyorlar. kavrayamadıkları için, umutları da, korkuları da yalnızca Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlerin sonunda alacağı sonuçla sınırlı. Bu yüzden tek boyutlu düşünüyorlar. Bu yüzden bugünkü tavırları da, 5 Haziran gününe ilişkin "umut"ları da, 5 Haziran sonrasına ilişkin pusu beklentileri de yanlış, geçersiz ve temelsiz. En az kendi konumları kadar temelsiz.

Sosyalizm bayrağı meclise dikilecek. Ancak bugüne kadar ortaya konan çalışmalarla, sosyalizm bayrağı fabrikalara, tarlalara, gecekondulara, meydanlara dikilmiş durumda. Yarın meclise de dikilecek. Hareket ileri bir adım attı. İleri bir adım atacak.

Bu adımla birlikte, geride kalanlar olacak. Geride kalanlar olur. Tarihin her döneminde geride kalanlar olur. Geride kalmak, ileri gitmekle diyalektik bir ilişkiye sahip. Bugün geride kalanlar, yarın hareketin atacağı adımlarla daha da geride kalacaklar.

BÜYÜK YILGINLARA KÜÇÜK SORULAR

HASAN ERSİN

Kimi, sınıfsal konumu gereği telaşa düşmüş. Faşizm geliyor, yılgısı içinde bir çıkar yol arıyor bugünden yarına. Bu yüzden bir burjuva partisine oy vermeyi düşünüyor.

Kimi, kendi küçük dünyasında, dar çevresinde bir taktisyen oluvermiş. "CHP, solun sırtında bir kamburdur. İktidara gelsin de, sosyal demokrasinin ne menem bir düzen olduğunu görsün işçi sınıfı" diyor.

Kimi, "tüm demokratik, antifaşist, antiemperyalist güçlerin, en geniş birlik ve dayanışması" adına ahkam kesiyor.

Kimi, CHP tek başına iktidara gelirse, işçi sınıfı mücadelesinin daha da yükseleceği koşullar ve olanaklar yaratılacaktır, hayaline kendisini ve çevresini inandırmaya çalışıyor.

İşçi sınıfı mücadelesi adına bir burjuva partisine destek sağlamaya çalışan ve artık günümüzde türü tükenmekte olan bu büyük (!) yılgınların türlü çeşitli gerekçeleri var elbette. Fakat giderek sayıları azalıyor. Kendileri de inanmaz oluyorlar kendi sayıklamalarına. Tek başına CHP'yi güçlendirmek, onu tek taraflı olarak desteklemek, demokratikleşme mücadelesini burjuvazinin bayrağı altına girerek vermeyi önermek, kolay yüklenilir sorumluluk değil.

Biz gene de, bu zamanı bol, hayali geniş "taktisyenlerin" telaşını ciddiye alalım ve kendilerine bir kaç küçük soru yöneltelim.

1. Cinayetlerin, faşizan baskı ve terörün, bu kitlesel paniğin temel nedeni, komandolar, MHP, Türkeş, Demirel, AP ve benzerleri midir, yoksa, -CHP' nin de temsilcisi olduğu- burjuva düzeni midir?

2. CHP, kitleleri faşizmi umacısıyla korkutmaya çalışıyor ve sosyalistlerin meclise girmesini önlemek için MHP'nin varlığını bu anlamda kullanıyor mu? MC'yi seçimlerden önce düşürmek için ciddi bir girişimde bulunmamasını nasıl açıklarsınız?

3. Burjuvazi bu seçimler sonunda -ve CHP'nin şahsında- yeni mevziler kazanmayı umuyor mu?

4. Burjuvazi, sosyalistlere, CHP eliyle de olsa, işçi sınıfı mücadelesinin daha da yükseleceği olanakları tanır mı?

5. Seçimler sonunda güvercinlerle kırat teker teker ya da birleşerek bozkurtu parçalayıp yerler mi, yoksa sirk kuracak bir anahtar mı ararlar?

6. Sosyalistlerin meclise girmesini daha kaç seçim erteleyebiliriz?

7. 1981 Genel Seçimlerinde oylarınızı hangi partiye vermeyi düşünürsünüz?

8. Boş zamanlarınızı nasıl değerlendirirsiniz?

9. Bu soruların ciddiliğinden kuşkuya düştüyseniz, yalnızca 6. ve 7. soruları cevaplayınız. Ama mutlaka cevaplayınız.

GERÇEK D
KAPİTALİZMDE

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN İLK RADYO KONUŞMASI 24 MAYIS SALI GÜNÜ GENEL BAŞKAN BEHİCE BORAN TARAFINDAN YAPILDI. 8 YILLIK BİR ARADAN SONRA TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN SESİ YİNE RADYOLARDAN DUYULDU, MİLYONLARCA İŞÇİ, KÖYLÜ, MEMUR VE EMEKÇİYE YAYILDI. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BORAN'IN BU RADYO KONUŞMASININ METNİNİ OKURLARIMIZA SUNUYORUZ:

İşçiler, köylüler, emekçiler! Tüm yurtseverler, sözüm sizedir.

Can güvenliğinin ülkenin bir numaralı meselesi haline getirildiği günler yaşıyoruz. Can güvenliği, yaşama hakkı elbette bir insanın en başta gelen temel hakkıdır. Bir hükümet can güvenliğini sağlayamıyorsa, bu kendi başına o hükümeti mahkum etmeye yeter. Ama neden silahlı saldırılar, cinayetler oluyor, neden bunlar önlenmiyor? Bu sorunun cevabını aramak, meselenin köküne inmek gerekir.

BÜTÜN OLAYLARIN TEMELİNDE TÜRKİYE'NİN GERİ KAPİTALİST DÜZENİ VARDIR

Her biri tek başına iktidara aday olduğunu söyleyen Adalet Partisi ile Cumhuriyet Halk Partisi, bu işaret ettiğimiz, meselenin köküne inme işine hiç yanaşmadan, birbirlerini karşılıklı suçlayarak, saldırı ve cinayetleri seçim kampanyalarında oy toplama aracı olarak kullanıyorlar. Her ikisi de seçim kampanyalarını cinayetler üzerine oturttular. "Oyları bana verin, tek başıma iktidara geleyim, ülke güllük gülistanlık olur" diyorlar.

Arkadaşlar! Bilelim ki, bu kahredici olaylar bugünkü toplum düzeninden, emperyalizme bağımlı bu geri kapitalist düzenden kaynaklanıyor. Bu düzen emperyalizmin büyük tekellerinin, yerli büyük sermaye sınıflarının, büyük patronların, tüccarların, büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına işliyor. Onlar kârlarına kârlar ekleyip zenginliklerini artırıyorlar. On yıl önce en yoksulla en zengin arasındaki gelir farkı 1'e 20 bin iken, şimdi 1'e 30 bin olmuştur. İşçi, köylü, emekçi, dar gelirli yığınlar ise, havai fişek gibi yükselen fiyatlar, hayat pahalılığı, işsizlik, yarınından güvensizlik, yeni kuşakların eğitimi gibi sorunların ve daha binbir sıkıntının yükü altında bunalmış durumda. Seçimlerden sonra durumun daha da kötüleşeceği şimdiden belli. Seçim öncesinde oy toplama kaygısıyla yapılmamış bir takım zamlar, örneğin, devlet fabrikalarının ürettiği mallarda ve petrole zamlar yapılması kaçınılmaz. Büyük bir devalüasyon da gelecek. Türk parasının değeri düşürülecek. Hem yabancı dış kuruluşlar, hem de yerli büyük sermaye bunu istiyor. Zamlar ve paranın değerinin düşürülmesi demek, tüm fiyatların daha da hızlı yükselmesi, halk kitlelerinin geçim sıkıntısının daha şiddetlenmesi demektir.

KİTLELERİN DİRENCİNİ KIRMAK İSTİYORLAR

Bu durumu geniş halk kitleleri elbette gönül rızasıyla kabul edemezler; etmiyorlar ve etmiyeceklerdir. İşçi, köylü, kol ve kafa emekçisi kitleler gün günden bilinçleniyorlar, direniyor ve mücadele ediyorlar, tüm demokratik özgürlükleri canları pahasına kullanarak. Sömürü düzeninin sürdürülmesi, sermaye sınıflarının çıkarlarının korunabilmesi için kitlelerin bu direnç ve mücadelesinin kırılması gerek. Bunun için, silahlı saldırılar ve cinayetler, bunun için demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, serbestçe kullandırılmaması...

On milyonların yoksulluğu sayesinde varlıklarına varlık, kârlarına kâr katabilenler; çalışanların pahalılık, işsizlik yükü altında ezilmesinden çıkarı olanlar bu durumun böyle sürüp gitmesini istedikleri için sokaklarda, meydanlarda cinayetler işlenmektedir. İşçilerin, emekçilerin, yurtseverlerin daha bilinçli, daha örgütlü, daha güçlü hale gelmemesi için demokratik kuruluşlara karşı baskı ve terör uygulanmaktadır. İşçileri, emekçileri tek bir bütün, sömürücülüğe ve emperyalizme karşı tek bir yumruk olmaktan alıkoymak için ırkçı, şoven milliyetçi, baskıcı bir politika izlenmektedir.

Tüm emekçi kitleler, demokratik, ilerici, yurtsever güçler baskı altına alınmak, sindirilmek, susturulmak istenmektedir. Seçimlere ilişkin olarak da, halka korku salmak, korku salarak oy toplayabilmektir amaçları.

Bu durumda, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Seçimler tek başına ne saldırıları durdurur, ne de diğer sorunları çözer. Yabancı ve yerli tekellerin, büyük sermayenin, büyük toprak sahiplerinin ekonomik gücünü kıracak köklü dönüşümlerin yapılması gerek; bunlar yapılmadıkça baskı, saldırı ve cinayetler de, pahalılık, işsizlik, yoksulluk ve diğer toplumsal belalar da sürüp gider.

BUGÜNKÜ MC PARTİLERİNİN KONUMLARI NEDİR?

Bu dönüşümlerin yapılması Adalet Partisinden beklenemez. Sermayenin has partisidir o. Bu düzen AP'nin temsil ettiği büyük sermaye sınıflarına yaradığı kadar, Demirel'in kendisine, kardeşlerine, yeğenlerine, diğer yakınlarına da yarıyor. Adalet Partisi bugünkü düzen ve gidişatla 2000 yılında "büyük Türkiye" yaratma sevdasında. Bu ham hayallerle halk kitlelerini oyalama çabasında. Bu düzen ve gidişle sermaye sınıflarının varlıkları büyüyebilir ama, "büyük Türkiye" filan gerçekleşmez. Demirel ve AP'si Türkiye'yi şimdiden tam iflasa getirdi dayadı.

Milliyetçi Cephe koalisyonunun ikinci büyük ortağı Milli Selamet Partisi'nin sözde "selamet yolu" da geçit vermez bir yoldur. MSP de büyük sermaye ile, para babalarıyla içli dışlıdır. Milli Selamet Partisi elinde tuttuğu önemli Bakanlıkları bu içli dışlılığı geliştirmek yönünde kullanmıştır. Traktör, çimento, demir-çelik karaborsasından MSP sorumludur. Bu karaborsalar hem büyük sermaye kesimlerine, hem MSP yöneticilerine yaramıştır; onları Türkiye'nin büyük zenginleri haline getirmiştir.

"Büyük Sanayi Hamlesi", "her ile bir fabrika" vaadleri ve iki karışlık çukurlara iki kürek harç koyup temel atma merasimleri de seçim öncesi oy avcılığı çabalarından başka bir şey değildir.

Türkeş ve Milliyetçi Hareket Partisi kitlelerin sosyalizme yönelmesini önlemek için, kapitalizme karşı çıkıyor görünüp, onları, yeni bir düzen diye sunduğu "milliyetçi-toplumcu" yola çekmeye çalışmaktadır. Milliyetçi toplumculuk, bütün dünyanın bildiği gibi, faşizmin ikinci adıdır. Hitler de milliyetçi toplumcuydu. Bugün Türkeş'in MHP'si emperyalizmin işbirlikçisi büyük sermayenin ve onun partisi olan Adalet Partisi'nin vurucu gücüdür; baskıların, kanlı saldırıların, cinayetlerin ilk elden sorumlusudur. Büyük sermaye, egemenliğini ve gücünü sürdürebilmek için MHP'ye, komandolarına, ülkücülerine ve benzerlerine her zaman ihtiyaç duyacak ve onları kullanacaktır.

HEM KURT, HEM DE KUZUDAN YANA GÖRÜNEN PARTİ

Düzen değişikliği isteyen Cumhuriyet Halk Partisi. Ama onun "düzen değişikliği" diye önerdiklerinin hiç birisi kapitalist düzenin çerçevesi dışına çıkmıyor; sermaye sınıflarının ekonomik güç kaynaklarına dokunmuyor.

Oysa büyük sermayenin tekelci şirketleri, dış ticaret, bankalar ve sigortalar emekçi halk yararına devletleştirilmeden; büyük sermayenin ülke ekonomisini ve politikasını kontrol eden gücü kırılamaz; Halk Partisi'nin çok karşı çıkar göründüğü, aracıların vurguncu kârları, istifçilik, karaborsacılık önlenemez; kredilerin kooperatiflere, küçük ve orta üreticilere yönlendirilmesi sağlanamaz.

Kalkınmanın köyden başlayacağını durmadan vurgulayan Halk Partisi programının toprak reformuna ilişkin bölümünde, ancak "toprağı kendileri işlemeyenlerin" topraklarının kamulaştırılıp dağıtılmasını temel ilke kabul ediyor. Bu demektir ki, binlerce dönümlük toprakları üzerinde büyük tarımsal işletmecilik yapan çiftlik sahiplerinin toprakları kamulaştırılmayacak, topraksız köylüye dağıtılmayacak. Kısacası, CHP'nin kavlince büyük sermayenin ekonomik gücüne dokunmaksızın, "halk kesimi", "köykentler" gibi hayali tasarılarla "emekten yana hakça bir düzen" oluşturulacak, "halk iktidarı" gerçekleştirilecekmiş. Bu mümkün değildir. Dünyada bunun bir örneği yoktur. CHP'nin önerileri, hem kurttan, hem kuzudan yana olma politikasıdır. Olunamaz. Ya biri, ya ötekisi.

...ZEN DEĞİŞİKLİĞİ ... SOSYALİZME GEÇİŞTİR

ANTİ KOMÜNİZM SİLAHI NİÇİN KULLANILIYOR?

Düzen değişikliği gerçekten zorunludur. Ama gerçek düzen değişikliği kapitalizmden sosyalizme geçiştir. Ve sosyalizm bir hayal değildir. Bugün dünya nüfusunun üçte birinden fazlası sosyalist toplum düzenlerinde yaşamaktadırlar. Sosyalizme geçişin, sosyalizmi kurmanın ve geliştirmenin çeşitli aşamalarındadırlar. Her ülkede sosyalizm, o ülkenin şartlarına göre ulusal biçimler alarak, ama sosyalist özünü koruyarak gerçekleşmektedir. Ancak sosyalist düzende tüm işçiler, köylüler, kol ve kafa emekçileri sömürüden, yoksulluktan, adaletsizliklerden kurtulabilmekte, özgür ve eşit şartlarda refahlı, yarınından güvenli bir yaşama kavuşabilmekte, tüm eğitim imkanlarından yararlanarak bilgili, yüksek kültürlü bir düzeye erişebilmektedirler. Ancak sosyalist düzende çeşitli din ve mezhep toplulukları, ulusal topluluklar ve uluslar özgür ve eşit şartlarda kardeşçe bir arada yaşayabilmektedirler. Ve ancak tüm ülkeler sosyalist düzene geçtiğindedir ki, dünya barışı sağlam temellere oturacak, savaşlar insanlık tarihinden silinecektir.

Milliyetçi Cephe partilerinin körüklediği ve CHP'nin de katıldığı komünizm düşmanlığı ticareti, aslında, sosyalist düzenin bu gerçek yüzünü kitlelerden saklayabilmek içindir. Onları sosyalizmi amaçlayan gerçek düzen değişikliği isteğinden geri tutmak ve bir korku havası yaratarak seçimlerde oy toplayabilmek içindir. Ama bu gayretleri boşunadır, tarihin sosyalizme doğru akışını hiç bir güç durduramaz.

Türkiye dünyanın kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci içindedir. İşçi sınıfımızın bağımsız partisi olan Türkiye İşçi Partisi Türkiye'de bu geçişi gerçekleştirme mücadelesi vermektedir.

SOSYALİZM MÜCADELESİ DURDURULAMAZ

Değerli kardeşlerim!

Şimdi seçim dönemindeyiz. Sermaye partileri seçmen kitlesinin artık eskisi gibi gözü kapalı kendilerine oy vermediğini görüyorlar. Oy toplayabilmek için sermaye partilerinin hepsi işçiden, köylüden, emekçiden yana görünme çabasında ve bol vaadlerde bulunma yarışındadırlar.

Oysa şimdi halka bol bol vaadlerde bulunan bu partilerin hepsi yakındıkları bugünkü durumdan sorumludurlar, çünkü geçmişte bu partilerin hepsi, ya parti olarak, ya da o zamanın bir partisinde yeralan politikacılar olarak iktidar sorumluluğunu taşımışlardır. AP'si, CHP'si, MSP'si ve diğerlerinin hepsi iktidarda oldular ve iktidarı paylaştılar. Bugünkü durum,birdenbire ortaya çıkmamıştır; geçmişte yapılanların, geçmişte izlenen politikaların sonucudur. Dün bugünü doğurmuştur. Şimdi ne yakınıyorlar? Şimdi vaad ettiklerini niçin o zaman yapmadılar?

Yalnızca sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer dün de, bugün de oldum olası, sömürücü kapitalist düzene karşı çıkmışlar, yılmadan, yalpalamadan, kaytarmadan, işçinin, köylünün, emekçinin hak ve çıkarlarını; ulusal bağımsızlığı ve demokratik özgürlükleri savunmuşlardır. Demirel bunu itiraf etmek durumunda kalmıştır. Mart ayında, CHP ile TİP'i kıyaslayan bir demecinde TİP'liler için, "Onlar 30-35 senedir aynı şeyleri söylerler, hapse girer çıkarlar yine aynı şeyleri söylerler" demiştir. Evet, biz sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer, gün gelir hapse tıkılırız, işten atılırız, coplanır, kurşunlanırız ama halkı ezen bu sömürü düzenine karşı çıkmaktan, sosyalizm davasını savunmaktan, bu uğurda mücadele vermekten geri durmayız.

Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, göğsünü gere gere, dobra dobra, "Ben işçi sınıfının partisiyim" diyor; başka hiç bir parti bunu diyemiyor. Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, yoksul köylülerin, köylü kentli küçük üreticilerin, emekçilerin işçi sınıfıyla birlik olmasından, dayanışmasından; elbirliği ile sömürüden kurtulabileceklerinden söz ediyor ve bunu gerçekleştirmek uğruna mücadele veriyor. Başka hiç bir parti bunu yapmıyor.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN NİTELİĞİ

Bir de partilerin iç yapılarına bakalım. Partiler insanlardan oluşur. Türkiye İşçi Partisi kimlerden oluşuyor, öteki partiler kimlerden?

Türkiye İşçi Partisi'nin üyelerinin ve yöneticilerinin yarısı işçi, diğer yarısı da köy ve kent emekçisi, kol ve kafasıyla çalışanlar. Türkiye İşçi Partisi'nde büyük patron, büyük tüccar, büyük toprak ağası veya onların adamları olan kimse yok. Öbür partilerde ise durum tam tersi.

Milletvekili adaylarının da durumu aynı. Partimizin milletvekili adaylarından % 44'ü işçi, geri kalanı da köyden, kentten kol ve kafa emekçisi. Milletvekili adayları içinde de büyük patron, tüccar, ağa veya onların hısımları, adamları yok. Öbür partilerde ise sadece bunlar var ve de bir iki sendika ağası. Her biri onbinlerce lira ödeyerek o partilerin adayları olabildiler. Milletvekili adaylığı bir ticaret oldu.

Bir an için düşünmek gerek: Patronların, tüccarların, ağaların, zenginlerin veya onların yakınlarının, adamlarının içinde yer aldığı, milletvekili oldukları partiler, neler vaad ederlerse etsinler, gerçekten işçinin, köylünün, emekçinin; dar gelirlinin ve yoksulun hak ve çıkarlarından yana işler yapabilirler mi, onlardan yana bir politika izleyebilirler mi? Hiç insan kendi bindiği dalı keser mi?

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ MECLİSE GİRECEKTİR

5 Haziran'da seçim var. Bu seçimde Türkiye İşçi Partisi mutlaka Millet Meclisi'ne girecektir. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, sosyalistlerin, ilericilerin ve gerçekten demokrasi yanlısı olanların oyları, Türkiye İşçi Partisi'ne Meclis'in kapılarını açacaktır.

Türkiye İşçi Partisi henüz iktidara aday değildir. Ama bundan ötürü "oyum boşa gitmesin", "oylar bölünmesin" diye düşünüp başka bir partiye oy vermek temelden yanlış olur. Böyle yanlış bir düşünce ve davranışı yayma propagandası yapılıyor. Oysa, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Düğüm noktası, seçim sonucunda işçi, emekçi halk kitlelerinin Meclis'te gerçekten temsil edilip edilmemesidir. Meclis'te işçi, köylü, emekçi kitleler; ilerici, yurtsever, demokratik güçler işçi sınıfının bağımsız partisi aracılığıyla temsil olunmazlarsa; sermaye sınıflarının çeşitli partileri karşısına işçi, emekçi sınıf ve tabakaların partisi dikilmezse, Meclis çalışmaları sermaye partilerinin karşılıklı çekişmelerine ve pazarlıklarına terk edilmiş olur. Ve sermaye partileri seçimden önce yaptıkları vaadleri kolayca unutma, savsaklama yoluna girerler. Bu durumu önleyebilmek, oluşacak iktidarı ve muhalefeti, demokratik özgürlükler, tam bağımsızlık, işçi ve emekçi kitlelerin hak ve çıkarları doğrultusunda etkileyebilmek, o partiler üzerinde demokratik toplumsal muhalefetin tutarlı, sebatlı, cesur mücadelesini, baskısını duyurabilmek için Türkiye İşçi Partisi Millet Meclisi'ne girmelidir ve girecektir. Türkiye İşçi Partisi, burjuva partilerinin büyük sermayeden yana, emekçi halk kitlelerine karşı izledikleri politikayı, önerdikleri ve giriştikleri işleri; emperyalizme, yabancı sermayeye çokuluslu şirketlere verdikleri tavizleri gözler önüne sergilemek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi işçiler, köylüler, tüm kol ve kafa emekçileri yararına öneriler, kanun teklifleri getirmek ve bunun mücadelesini vermek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini parlamento içinde de sürdürmek ve böylece mücadeleyi bu yanıyla da güçlendirmek için Meclis'e girecektir.

İşçiler, köylüler, emekçiler! Yurtseverler, ilericiler, demokratlar!

Türkiye İşçi Partisi'nin Meclis'e girmesinin anlamı ve önemi budur. Sözüm sizleredir. Oylarınızı bu anlayış, bu bilinç içinde vereceğinize inanıyorum. Bu günler karanlık görünse de aydınlık yarınların meşalesini içinde taşıyor. Bu meşale, yarınları aydınlatacak olan güç, sizlersiniz.

Selam hepinize! Çark Başak'a selam!

Selam dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine

GİRESUN SÜT VE TEREYAĞ FABRİKASI İŞÇİLERİNE OYNANAN OYUN

Giresun'da Süt ve Tereyağı fabrikası açıldı. İnşaatın ve montajın bitiminden uzunca bir süre sonra deneme çalışmalarına başlandı.

Fabrika işletmeye açıldıktan sonra her yerde görülen sorunlar burda da kendisini gösterdi.

Bu fabrika Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığına bağlı. MC ortaklarından MSP'ye verilen bu bakanlığın başında Korkut Özal var. Tüm sorunlar zincirleme birbirine bağlı.

Fabrikaya müdür olarak Orhan Kükrekol adında bir ziraat yüksek mühendisi atandı ve ilk iş olarak fabrikada boş bulunan işçi kadrolarını doldurarak bir an önce üretime geçebilmek için işçi alımına başladı.

İlk alınan işçiler 12 kişilik bir grup. Bu 12 işçi ellerinde bir pusula ile geliyorlar. Pusulada bu kişilerin işe alınıp, gerekli protorol yapılarak bakanlığa derhal bilgi verilmesi isteniyor. Müdür bu 12 kişiyi işe alıyor.

Ankara'da bu işleri yürüten bir Giresun'lu olduğu söyleniyor. Bu fabrikayla ilgili bütün işler onun eliyle ve doğrudan Bakanlık ve Genel Müdürlükçe yürütülüyor.

Eksik bulunan kadroyu tamamlamak için müdür imtihanla işçi alma yetkisini kullanıyor. İş ve İşçi Bulma Kurumu kanalıyla imtihan açarak başarı gösteren 14 kişiyi işe alıyor.

İşte asıl olaylar bundan sonra başlıyor. Genel Müdürlük telgrafla bu işçileri derhal işten atmasını ve tüm işçileri kendilerinin göndereceğini bildiriyor. Müdür kararında ısrar edip işçileri atamayacağını, kanunsuz birşey yapmadığını söylüyor.

Kararında direnen Müdür başka bir ile atanıyor.

Müdür seçimlerin yaklaşmasını gözönüne alarak karar kendisine tebliğ edilmeden önce 45 gün rapor alıyor.

Fabrikanın lojmanında oturan Müdür son alınan 14 kişiyle ilişkiyi kesmiyor. Hiç bir tutanak veya belge imzalamamalarını söylüyor. Çünkü bu arada Müdür yetkisi verilen bir muhasebeci atanmıştır.

Genel Müdürlük bu olayları yerinde inceletmek üzere iki müfettiş gönderiyor.

Müdür yetkisi ile atanan muhasebeci Mustafa Demirbaş ve iki müfettiş görevleri gereği işçilere baskı yapmaya başlıyorlar.

Bu arada bir gece duvarlara MSP sloganları yazdırıyorlar. Gece bekçisi sloganları yazanları görüp kovalıyor, ama tanıyamıyor. Bunun üzerine işbilir müfettişler ve Mustafa Demirbaş polis çağırıyor.

Gece bekçisi karakola götürülerek dövülüyor. Baskı ve tehditle son giren iki kişinin adını söyletiyorlar. Kendisiyle görüştüğümüz bekçi de son giren işçilerden. Yazı yazanları tanıyamadığını, olay yerinden kaçtıklarını, fabrika içine arka taraflardan gizlice girebileceklerini söylüyor. Bunun üzerine lojmanda oturan Müdür durumu savcılığa ve valiye bildiriyor. Vali olaya el koyarak bu 14 kişiye işlerine devam etmelerini söylüyor.

Olay şimdi bu çizgide seyrediyor. Nisanın dördünden beri para almayan bu işçiler işlerine devam ediyorlar. İlk müdürlerinin verdiği görevi yaparak sekiz saati tamamlıyorlar.

Müdür yetkisi verilen muhasebeci Mustafa Demirbaş para çekme ve yatırma yetkisi de olduğu halde maaşları ödememekte ısrar ediyor.

Ayrıca, atılması istenen bu 14 işçinin yerine Genel Müdürlükçe işe alınmaları için ellerinde yazı bulunan işçiler gelmekte, Şimdilik bir kişinin bu şekilde işe alındığı önceden işe alınanlarca söyleniyor.

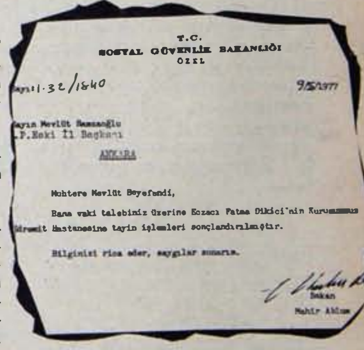
Durum açıklık kazanıncaya kadar yasal haklarını kullanmakta kararlı olan 14 işçiyi tüm Giresun emekçileri ve TİP destekliyor.

MEVLÜT BEYEFENDİYE SAYGILARLA...

Sosyal Güvenlik Bakanı Mahir Ablum'un sosyal güvenlik sorunlarına ilginç bir yaklaşımı var. Bakanlığına bağlı Sosyal Sigortalar Kurumu'nda yaptıkları belleklerde. Neden olduğu karışıklık henüz çözülmüş değil. Bir çok SSK emekçisinin iş güvenliğini kendine göre toplu bir biçimde çözdüğünü düşünebilir.

Bu arada teker teker başkalarının da "iş güvenliği" konusunda elinden geldiğince bir şeyler yapıyor. Adalet Partisi eski Ankara İl Başkanı Mevlüt Hamzaoğlu'na hem de Bakanlığının sayılı bir yazısı ile verdiği tekmil bu konudaki becerilerini kanıtlıyor. "Mevlüt Beyefendi" nin Ablum'a bir eczacı hanım için yaptığı işe alınma başvurusunun gereği hem de seçim devresine rastlatılacak bir biçimde yerine getirilmiş. SSK Edremit Hastanesine tayini gerçekleştirilmiş. SSK'da daha önce yaptıkları yetmiyormuş gibi şim di de Kurum'un partizan kadrolarca doldurulmasını sağlıyor.

Bir bakanlık makamının iş ve işçi bulma kurumu gibi kullanılmasına ilişkin örnekleri YÜRÜYÜŞ olanak çıktıkça okuyucularına iletiyor. Burada görülen mektubun bundan öte bir özelliği de var: Türkçesi. Anlaşılan Ablum sekreterlerini de işe alırken SSK için gösterdiği özenden fazlasını göstermiyor.

T.C.
SOSYAL GÜVENLİK BAKANLIĞI
ÖZEL

Sayı: 1.32/1840 — 9/5/1977

Sayın Mevlüt Hamzaoğlu
A.P. Eski İl Başkanı
ANKARA

Muhterem Mevlüt Beyefendi,

Bana vaki talebiniz üzerine Eczacı Fatma Dikici'nin Kurumumuz Edremit Hastanesine tayin işlemleri sonçlandırılmıştır.

Bilginizi rica eder, saygılar sunarım.

Bakan
Mahir Ablum

TÖB-DER'in Tarsus Şubesi seçimlerini demokrasi için birlik grubu kazandı

14 Mayıs 1977 tarihinde olağan kongresi yapılan TÖB-DER Tarsus Şubesi seçimlerine, kitle örgütlerine değişik açılardan yaklaşan dört ayrı grup katıldılar. Bunlar, yönetimde bulunan "Demokratik Merkeziyetçiler" ile sırasıyla "Demokrasi İçin Birlik Grubu", "Halkçı Eğitimciler" ve Yurtsever Devrimci Öğretmenler" gruplarıydı.

Seçim öncesi Demokrasi İçin Birlik Grubu dışındaki tüm gruplar, sürekli ilkesiz birlik arayışı içerisinde çalışmalarını sürdürmüşlerdi. Özellikle ilkokul ve köy okulları öğretmenleri içinde büyük bir etkinliği sahip olan DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK GRUBU'na, diğer gruplar koro halinde saldırırken, bir yandan da gücünü küçümseyerek tabanı yanıltmaya çalışıyorlardı. Bunun nedeni, Demokrasi İçin Birlik Grubunun ilkesiz olarak hiçbir ittifaka yanaşmak istememesiydi.

Yönetimi elinde bulunduran Demokratik Merkeziyetçiler, yönetimi ellerinden kaçırmamak ve özellikle de Demokrasi İçin Birlik Grubunun yönetime gelmesini önlemek için, Halkçı Eğitimcilerle sürekli ittifak aradılar. İttifakı sağlayiblmek için de gerici ödünler vermeye bile çoğu kez razı oldular. Bu seçimler sırasında göze çarpan ilginç bir gelişme de, tüm grupların, daha çok da Demokratik Merkeziyetçilerin, Demokrasi İçin Birlik Grubuna karşı "Bu grubu TİP'liler yönetiyor" diyerek özünde bir sosyalizm düşmanlığı geliştirmeleriydi.

Tümüyle politize olmamış tabanın gerici koşullanmalarıyla ittifak ederek yönetime gelmeyi düşleyen sosyalizm kalpazanlarının bu çabaları da boşa çıkırıldı. Çünkü Demokrasi İçin Birlik Grubu mücadelenin sıradan bir yönetime gelme mücadelesi olmadığını, basit hesaplarla ve ayak oyunlarıyla kitle örgütleri içerisinde uzun süre yaşam bulmanın olanaksız olduğunu biliyordu ve bunu daha seçimlerden çok öncesinde yaptığı çalışmalarda tabanına göstermişti.

Seçimlere gelindiğinde diğerleri için oldukça şaşırtıcı olan sonuçlar, Demokrasi İçin Birlik Grubu için hiç de şaşırtıcı değildi. Daha divan seçimlerinde diğer grupların toplam oyları kadar oy alarak divana oturmuştu. Bu durumu özülmeyemeyenler hemen divana güvensizlik önergesi verdilerse de, oylamada önergeyi verenler bile parmak kaldırmak yürekliliğini gösteremediler. Seçimlere geçildiğinde ise durum daha da netleşti. Geçerli 291 oydan 116' sını alan Demokrasi İçin Birlik Grubu liste olarak yönetime geldi. Önceki yönetimi elinde bulunduran Demokratik Merkeziyetçiler 94 oy alarak seçimleri kaybettiler. İlkesiz ve tutarsız tavırları ile dikkatleri çeken ve "anahtar bizdedir" diyen Halkçı Eğitimciler ise, maocuların seçimlerinden çekilip kendilerini desteklemelerine karşın 81 oy alabildiler.

Bu seçimlerin ortaya koyduğu gerçek şuydu: Yaşamın tüm alanlarında olduğu gibi, demokratik kitle örgütlerinde de utkunun yolu kararlı, inandırıcı ve tutarlı çalışmalardan geçmektedir. Bu çalışmaları gerçekleştirecek olanlar da sosyalistlerden başkası değildir.

BURSA IŞÇILERİNİN KARŞISINDA ÖYLE BİR VALİ VAR Kİ...

BURSA VALİSİNİN SON MACERALARI

Türkiye İşçi Partisi'nin Bursa'da hızla örgütlenmesi ve özellikle fabrika işçileri arasında etkinlik ve saygınlık kazanması, egemen sınıfları ve onların maşası durumunda olanları tedirgin ediyor. Parti'nin çeşitli eylemlerinin önlenmeye çalışılması, üye ve sempatizanlarına ağır baskılar uygulanması bu tedirginliğin açık kanıtları.

UYDURMA GEREKÇELER

Geçtiğimiz hafta içinde meydana gelen olaylar çeşitli yönleriyle bu baskı girişimlerini sergiliyor. Parti üyelerinden Orhan Okumuş'un uydurma bir gerekçeyle tutuklanması, baskı örneklerinden yalnız bir tanesi. Bursa liselerinden birinin önünde çıkan bir öğrenci olayından hemen sonra iki faşist komando savcılığa başvurarak Orhan Okumuş'un olay sırasında silah çektiğini söylüyorlar. Savcının tutuklama istemi Asliye Ceza Mahkemesi tarafından geri çevriliyor. Bunun üzerine Savcı, Ağır Ceza Mahkemesinden bir tutuklama emri çıkartmayı başarıyor. Olay meydana geldiği sırada Orhan Okumuş, Parti merkezinde görevli olduğu ve bunu kanıtlayacak verilere sahip olduğu halde yakalanıp cezaevine kapatılıyor. Tutuklama kararına karşı TİP Merkez Yönetim Kurulu Üyesi ve Eskişehir İl Başkanı Avukat Vedat Baranoğlu'nun en yakın il olan Bilecik Ağır Ceza Mahkemesine yaptığı itiraz dergimiz baskıya girerken henüz sonuçlanmamıştı.

BİR VALİ TANIYALIM

Öğrenci hareketinde lider olarak tanınan bir kişi olan Orhan Okumuş'a karşı girişilen bu baskı, eylemlerini işçi ve emekçi sınıfların siyasal örgütünde sürdürenlere karşı burjuvazinin ne kadar duyarlı olduğunu gösteriyor.

Baskılara bir diğer örnek ise Mudanya'da afiş yapıştıran ve bildiri dağıtan Parti üyelerinin yasalara aykırı bir biçimde gözaltına alınması ve işkence edilmesi. Aralarında Bursa İl Başkanı Osman Özdemir'in de bulunduğu bir grup Parti üyesine işkence yapan Mudanya Emniyet Amiri ve polisler mahkemeye verildiler. Bu konudaki dava henüz sonuçlanmadı.

Bursa'nın bir de valisi var. Adı Mehmet Karasarlıoğlu. Diyarbakır olaylarından "yüzünün akıyla" çıktığı için ödüllendirilerek Bursa'ya atanmış. Atandığından bu yana da bir vali gibi değil bir MC militanı gibi çalışıyor. DİSK'in 16 Eylül direnişi sırasında fabrika fabrika dolaşarak işçileri yıldırmaya ve direnişten vazgeçirmeye çalıştı. Kendisine karşı çıkan işçi ve sendika temsilcilerini önce gözaltına aldırıp sonra da işten attırdı. Polisi, jandarmayı seferber edip işçileri ve Maden-İş sendikasını ağır bir baskı altına almaya çalıştı. Türkiye İşçi Partisi yöneticileri ve üyeleri üzerinde polis baskısı yoğunlaştırıldı. Bursa'da MHP ve Türk-Metal gelişemediyse suç Karasarlıoğlu'nun değil. O elinden geleni yaptı ve yapmaya da devam ediyor.

GÖREV AŞKI

Şimdi seçim zamanı. Vali Karasarlıoğlu gene "görevini" yerine getirmenin telaşı içinde. Ama bu kez baltayı taşa vurdu. Olay şöyle: Bursa fabrikalarındaki yetki anlaşmazlığının açık irade beyanıyla çözümlenmesi kararıyla ilgili olarak Türkiye İşçi Partisi "Bursa İşçileri Faşist Türk-Metal'e Geçit Vermeyecek" başlıklı bir bildiri bastırdı ve dağıtmaya başladı. TOFAŞ fabrikası önünde bildiri dağıtan Parti üyelerine uzatmalı jandarma çavuşu Hüseyin Yılmaz ve onun komutasındaki erler engel oldular. Bildirinin dağıtılmasının Seçim Yasası'nın 57. maddesi gereğince suç olmadığı kendisine hatırlatıldığı halde çavuş "Validen emir aldım, dağıttırmam" dedi.

Bunun üzerine Parti Başkanlık Kurulu Üyesi ve Bursa Milletvekili Adayı Yavuz Ünal, valiye telefon ederek bu yasadışı uygulamanın durdurulmasını ve bildiri dağıtımına engel olunmamasını istedi. Vali Karasarlıoğlu, bildirinin siyasal içerikli olmadığını ve bu yüzden de dağıtılamayacağını söyledi. Valinin bu konuda karar vermeye yetkili olmadığı gerekçesiyle 1. Merkez İlçe Seçim Kurulu'na başvuran TİP İl Başkanı Osman Özdemir'in dilekçesi bu kurul tarafından incelenmeden AP ve MHP'li üyelerin imzasıyla valinin gerekçesine uygun bir karar verildi.

Bu durum karşısında Parti, bir taraftan İl Seçim Kuruluna başvurarak 1. Merkez İlçe Seçim Kurulu'nun kararının kaldırılmasını istedi, diğer taraftan da Seçim Yasası'na aykırı tutum ve davranışları yüzünden Vali Karasarlıoıglu ve Çavuş Yılmaz aleyhinde dava açtı.

HESAP VERECEKLER

İl Seçim Kurulu'nun oybirliği ile aldığı karar Vali Kasarlıoğlu'nun yasa dışı davranışını belgeledi. Karar göre TİP bildirisi siyasal propaganda niteliği taşıdığı için dağıtımına engel olunamaz ve engelleme girişimleri Seçim Yasası'nın 57. maddesine aykırı düşer. Kararın bir kopyası da "bilgi için" Karasarlıoğlu'na gönderildi. İl Seçim Kurulu'nun bu kararı, vali aleyhine açılan davada, doğal olarak, valiyi suçlayıcı birnitelik taşıyor.

Bu konuda son olarak söylenecek şey şu: Tüm MC sorumluluları gibi Bursa Valisi Mehmet Karasarlıoğlu'na da esenlikler ve sağlık diliyoruz, çünkü hesap verecekler.

Anayasa Mahkemesinin kararı 20 Nisan 1977 Tarih ve 15915 Sayılı Resmi Gazetede İlânı gereğince tercihli oyun Diyarbakır'da 4 kişiye verileceği hükmüne varılmıştır.

Tercihli Oyunuzu Nasıl Kullanacağınız Aşağıda Belirtilmiştir

Tercih yapılmamış Oy Pusulası		Tercih yapılmış Oy Pusulası	
1 - İskân Azizoğlu	☐	1 - İskân Azizoğlu	☐
2 - Halil Akgül	☐	2 - Halil Akgül	☐
3 - Bahattin Karakoç	☐	3 - Bahattin Karakoç	☐
4 - İbrahim Meylâni	☐	4 - İbrahim Meylâni	X
5 - Hasan Değer	☐	5 - Hasan Değer	X
6 - Hamit Karakoç	☐	6 - Hamit Karakoç	X
7 - Muhittin Erdoğan	☐	7 - Muhittin Erdoğan	X

DİKKAT : Aşağıdan başlamak üzere 4 kişiye tercihli X işareti konulacak. İşaretler 4 ten noksan veya fazla olursa tercihli oyunuz iptâl olur. Buna dikkat etmeniz gerekir. Ancak bu kurallar uyarınca tercihli oyunuz geçerli olacaktır.

NOT:

TERCİHLİ OYLARIN NASIL KULLANILACAĞINA KİM KARAR VERİYOR?

Burjuva politikasının ilginç yanları vardır. Burjuva politikacıları da kafalarını ilginç bir biçimde çalıştırırlar. Akıllarına olmadık şeyler gelir. Başarılı olabilmek için bu olmadık "şey"lerden yararlanırlar.

Diyarbakır'daki önseçim sonuçları bazı CHP'li adayları memnun etmedi. Bu adaylar şanslarını tercihli oyla zorlamaya karar vermişler. Bunun için de akıllarına ilginç bir yöntem gelmiş. Bir bildiri basmışlar. Bildiride tercihli oyların listenin son dört ismi için kullanılması isteniyor. Ama seçmeni bunun için ikna yöntemi çok ilginç. Aynı bildiride belirtildiğine göre, tercihli oyların bu şekilde kullanılmasına Anayasa Mahkemesi karar vermiş. Anayasa Mahkemesi'nin bu kararı üstelik 20 Nisan günlü ve 15 915 sayılı Resmi Gazete'de de yer almış.

Burjuva partilerinin ayak oyunları her zaman için geçer akçe. CHP Diyarbakır adaylarından bir bölümü şanslarını bu ayak oyunları ile zorlamaya karar vermişler. Hepsi bu.

İsrail'de seçimler

SAĞA KAYAN İŞÇİ PARTİSİ AŞIRI SAĞIN İKTİDARINI HAZIRLADI

İsrail'de genel seçimler yapıldı. Yakın Doğu'daki bunalımın merkezinde bulunan bu ülkede yapılan seçimler bütün dünyaca merakla izlenmekteydi. İsrail'deki seçimler sağcı Likud Partisinin kesin zaferiyle sonuçlandı. Likud'un bu zaferiyle İsrail İşçi Partisi'nin 29 yıllık iktidarı da noktalanmış oluyordu. İsrail'deki gelişmeleri dikkatle izleyenler için seçimlerin sonucunda şaşırtıcı bir yan yok. Çünkü sağın zaferi adım adım hazırlandı İsrail'de.

İsrail devleti kurulduğundan bu yana iktidarını sürdürmüş olan İşçi Partisi'nde özellikle son zamanlarda görülen değişiklikler bu partinin seçimlerden yenik çıkmasında başlıca etken oldu. Daha İşçi Partisi'nin kongresinin yapıldığı günlerde gözlemciler Likud'un zaferinin gittikçe yaklaştığını belirtiyorlardı. Çünkü parti içindeki "liberal" kanadın temsilcisi olarak tanınan eski başbakan İzak Rabin ancak çok az bir oy farkıyla parti başkanlığına seçilebilmişti. Ne var ki, parti içindeki bunalım sürmekteydi. Önemli düzeyde birçok parti yetkilisi çeşitli yolsuzluklara adları karıştığı için koğuşturmaya uğradılar. Emperyalist-siyonist ittifakının İsrail toplumunu içine düşürdüğü bunalım gittikçe genişlemekte ve yaygınlık kazanmaktaydı. Nihayet, başbakan İzak Rabin ve karısının da adları bir yolsuzluğa karıştı. Başbakan ve İşçi Partisi lideri suçunu itiraf ediyor ve parti başkanlığı ve başbakanlık görevinden çekiliyordu. Daha sonra yapılan seçimlerde İzak Rabin'e varis olarak sağ kanadın lideri olduğu bilinen Simon Perez getirildi. Simon Perez gerek ülkenin iç sorunları konusundaki egemen sınıflardan yana tavrı, gerekse de dış politikadaki uzlaşmaz ve emperyalist çıkarları doğrultusundaki tutumu ile İsrail'deki geniş emekçi yığınlarında partisine karşı uyanan hoşnutsuzluk ve güvensizliği bir kat daha artırıyordu.

İşçi Partisi 29 yıllık iktidarı boyunca hep egemen sınıflar ve emperyalizm için çalıştı. 1967 savaşından sonra meydana gelen ekonomik patlamadan varlıklı sınıflar yararlandırıldı. Son yıllarda ise dayanılmaz bir hal alan ekonomik bunalımın tüm yükü İsrail'li işçi ve emekçi kitlelerin sırtına yüklendi. Resmi endekslere göre tüketim malı fiyatlarındaki artış geçen yıl % 38'i buluyordu. Ayrıca İsrail ulusal ürününün % 40'ı askeri harcamalara ayrılmış durumda. İsrail bu oranla dünya ilkeleri arasında silahlanma yarışında birinci sırayı alıyor. Ancak bu büyük silahlanmanın gerçekleştirilebilmesi için sağlık eğitim ve benzeri sektörlerin bütçedeki paylarında kısıntı yapıldı. Yapılan bu kısıntı sonunda zarar gören yine tüm emekçiler oldu.

İşçi Partisi bir yandan Yakın Doğu'daki bunalımın adil bir barışla sonuçlanmaması için elinden geleni esirgemezken öte yandan, sosyal demokrat görünümüyle kitleleri oyalamaya devam ediyordu. Nitekim uluslararası sosyal demokrat hareketin ünlü liderleri İşçi Partisi kongresinde bazır bulundular. Ancak İsrail'deki bu "sosyal demokrat" hareket gerçekte siyonizmin ta kendisiydi.

İşçi Partisi yetkilileri seçimlerde başarı sağlayabilmeyi sermaye sınıfları ve emperyalizmin gözüne girerek gerçekleştirebileceklerl hülyasına kapıldılar. Bunun için seçim kampanyası şoven savaş çığlıkları içinde geçti.. Yakın Doğu'da soruna barışçı yoldan çözümler arandığı bir sırada İşçi Partisi, artık haksız bir savaşta piyon olarak kullanılmaktan bıkmış olan İsrail'li emekçilere "Arap tehlikesinden" korumak için silahlanmanın artırılacağı nakaratını yineliyordu. Ancak sosyal demokrat maskeli savaş kışkırtıcılığının meyvalarını aşırı sağcı Likud cephesi topladı.

Seçimler sonucunda Likud tek başına iktidar olacak sandalye sayısına ulaşamadı. Ama İsrail'de gerici bir koalisyonun yolu açıldı. Çünkü Likud'la birlikte oylarını artıran ve ülkenin üçüncü büyük politik örgütü durumuna gelen Değişiklik İçin Demokratik Hareket, Likud'la koalisyon kurmaya hazır olduğunu açıkladı.

İsrail'in yeni başbakan adayı Menahem Begin siyonist-emperyalist ittifakının denenmiş ve güvenilir adamı. İsrail devletinin kuruluşundan önce birçok siyonist örgütün yeraltı çalışmalarında etkin rol oynamış. 91 kişinin ölümüyle sonuçlanan Kudüs'teki King Davit otelinin dinamitlenmesi, 250 Arap köylüsünün canlarını yitirdiği Der Yasin köyü katliamının mimarlarından. Menahem Begin'in İsrail'de emekçi sınıflara karşı baskıcı bir politika uygulayacağı şimdiden biliniyor. Ancak dış politika ve özellikle de Yakın Doğu bunalımı konusunda daha katı ve bunalımı körükleyici bir politika izleyeceği daha şimdiden resmi olarak başbakan olmadan yaptığı açıklamalarla ortaya çıktı.

Menahem Begin değil Filistin halkının haklı toprak taleplerini gözönünde bulundurmak, Filistin halkuun varlığını bile kabul etmiyor. İsrail'in Batı Şeria'daki işgal ettiği topraklardan çekilmesi konusunda sorulan bir soruya verdiği yanıtta bunun söz konusu olmadığını, "bu toprakların Juda milletine vadedilmiş" olduğunu din kitaplarından örnekler vererek anlattı. Begin daha sonra da "dini bütün" bir politikacı olan Carter'ın kendisini anlayacağını umduğunu belirtti. Dış politika konusundaki marifetlerini birer ikişer ortaya dökmeye başlamış olan Carter'ın Begin'i anlayıp anlamayacağı yakında ortaya çıkacak.

Begin'in seçim zaferinden sonra bütün dünya ilerici kamuoyu, İsrail-Arap sorununun çözümünün daha da açmaza sürüklenebileceğini belirttiler. Ancak Filistin Kurtuluş Örgütü'nün de katılacağı Cenevre görüşmeleri için verilen mücadele kesintisiz sürdürülecek. Dünyadaki tüm anti-emperyalist ve ilericiler bu mücadeleyi sürdürürken İsrail'deki ilericilerin artan desteğinden yararlanacaklar.

İsrail emekçileri arasındaki bilinçlenme Barış ve Eşitlik İçin Demokratik Cephe'nin seçim başarısının başlıca nedeni. Bu cephenin başını İsrail Komünist Partisi (Rakah) çekiyor. Seçim sonunda Rakah Partisi Parlamento'da altı sandalye elde etti. İsrail'li tüm sosyalist, demokrat ve ilericilerin bu başarısı, sosyal demokrasinin egemen sınıflarla bütünleştiği ve gericiliğin iktidar adayı olduğu bir ortamda İsrail'de demokrasi ve Yakın Doğu'daki barış açısından önem taşıyor.

Gromiko ve Vance Cenevre'de silahsızlanma sorunlarını görüştüler

Daha önce Vladivostok'ta yapılan Stratejik Silahların Sınırlandırılması Andlaşmasının ışığında ikinci bir andlaşma imzalanabilmesi için SSCB ve ABD Dışişleri Bakanları Cenevre'de yeniden bir araya geldiler. Gromiko ile Vance arasında yapılan görüşmede bu andlaşmanın gerçekleştirilebilmesi için gerekli hazırlık çalışmalarının durumu ayrıntılı biçimde ele alındı.

Görüşmeler sonunda yayınlanan ortak bildiride, Cenevre görüşmelerinin yararlı olduğu, daha sonra yapılacak görüşmeleri kolaylaştıracak bazı ortak çerçevelerin saptandığı bildirildi. Ayrıca daha önce üzerinde uzlaşma olmayan bazı konularda tarafların görüşleri arasında yakınlaşma sağlandı. Stratejik silahların sınırlandırılması konusunda birinci geçici anlaşmanın yerini alabilecek yeni andlaşmanın bir an evvel imzalanabilmesi için henüz kesin biçimde uzlaşmazlık yaratan konuların ele alınacağı görüşmelerin yapılması gereği üzerinde duruldu.

Ayrıca ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'ın geçtiğimiz Mart ayında Moskova'yı ziyareti sırasında varılan anlaşma uyarınca SSCB ve ABD heyetleri genel silahsızlanma konularında da görüşmeler yaptılar.

Bu görüşmelerde yeni tür ve sistematik kitlesel imha silahlarının yapım ve üretiminin yasaklanmasıyla ilgili sorunlar ele alındı. Görüşülen konular arasında radyolojik silahların yasaklanması ile ilgili imzalanması düşünülen andlaşmanın hazırlık çalışmaları da vardı.

Silahsızlanma Komitesi'nin girişimleriyle kimyasal silahların tam ve etkin biçimde yasaklanabilmesini sağlamak için, tehlikeli ve öldürücü kimyasal maddelerin birer savaş aracı olmaktan çıkarılması konusunda uluslararası bir konvansiyon hazırlanması sorunlarının görüşülmesi sürdürüldü. Bu konuda Cenevre'deki görüşmeler 1974 yılında yüksek düzeyde varılan anlaşmalar temeli üzerinde yapıldı ve Ağustos 1976 ve Nisan 1977'de Cenevre'de yapılan görüşmelerin bir devamı oldu.

Silahsızlanma konusunda Cenevre'de son olarak yapılan görüşmeler böylece bütün dünyada yumuşama havasına yaygınlık kazandırılması yolunda yeni bir adım oluyordu.

ETYOPYA'DA İLERİ ADIMLAR

Etyopya, çok uzun bir süre Habeşistan İmparatorluğu adını taşıdı. Diğer Afrika ülkelerinden farklı olarak Habeşistan uzun süre batılı sömürgecilerin saldırılarından kendini koruyabildi. Ancak sonunda İtalya'daki faşizm II. Dünya Savaşı öncesinde buraya da el uzattı. Habeşistan'ın esareti uzun sürmedi. Ancak faşizmin boyunduruğundan kurtulmakla Etyopya halkının çileleri sona ermemişti. Aslanlar Aslanı Haile Selasiye kendi iktidarını sürdürebilme uğruna Etyopya halkını perişan eden feodal üretim ilişkilerini koruyordu. Ne var ki Etyopya halkında feodal düzene karşı hoşnutsuzluk başlamıştı. Sonunda ilerici subayların başını çektiği bir hareket Selasiye'yi tahttan indirdi. Gerici güçler bu devrimci hareketi yenilgiye uğratabilmek için çeşitli yöntemleri denediler. Zaman zaman başarılı oldular. Fakat devrimi gerçekleştiren güçler halkla sıkı ilişkiler kurmaya başlayınca gerici güçlerin komploları boşa çıkarılmaya başladı. Bugün Etyopya Afrika kıtasının devrimci doğrultudaki ülkelerinden biri.

Etyopya geçici Askeri İdari Konsey tarafından yönetiliyor. Bu konseyin başkanı Mengistu Haile Mariam. Geçtiğimiz Şubat ayında devrime yöneltilen son saldırılardan sonra Askeri Komite devrimi savunmak üzere halkı silanlandırma kararı aldı. Devrim kendini savunma durumundan saldırıya geçiyordu. Ülkede bir karşı devrim komplosu hazırlayanların hevesleri kursaklarında kaldı. İşçi sınıfı devrime ihanete kalkışanlara haketikleri dersi veriyordu.

Etyopya'da son olarak gerçekleştirilen toplumsal ve ekonomik dönüşümler ülke emekçileri tarafından korunuyor. Etyopya'daki bankalar, sigorta şirketleri, büyük sınai işletmeler kırsal bölgeler ve kentlerdeki topraklar millileştirildi. Emekçilerin yaşam koşulları, sağlık ve eğitim hizmetleri iyileştirildi. Yedi milyon köylü birliklerde toplanarak kendi işlerini kendileri yönetiyorlar. Birçok yerde başlangıçta birer idari kuruluş durumunda olan birlikler üretim kooperatifi haline geldiler. Son Çalışma Yasası herkese çalışma hakkı, ücretli izin, sosyal güvenlik , 8 saatlik işgünü gibi bazı temelli ilkelere tüm ülkede geçerlilik kazandırıyordu.

1976 yılının 21 Nisanında o sırada Askeri Konsey'in başkan yardımcısı olan Haile Mariam yaptığı bir radyo-televizyon konuşmasıyla Etyopya halkına seslenmişti. Mariam bu konuşmasında yeni rejimin Ulusal Demokratik Devrim Programını açıklıyordu. Bu programın temel hedefi, Etyopya halkının feodalizm ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılıp, ülkenin sosyalizme doğru ilerlemesi için gerekli koşulların hazırlanması olarak belirleniyordu. Mariam'ın yaptığı açıklamada daha sonra, program uyarınca Etyopya'da köylülükle yakın ittifak içindeki işçi sınıfı tarafından bir demokratik halk cumhuriyeti kurulacağı vurgulanıyordu. Devrimin öncülüğünü sosyalist ideolojiye bağlı işçi sınıfı partisi yapacaktı. Bu yolda halk kitlelerini örgütlemek, onları eğitmek ve bilimsel sosyalist ideolojinin propagandasını yapmak üzere geçici bir büro da kuruldu.

Ancak egemen sınıflar ülkeyi devrimci yolundan çevirme girişimlerine bu açıklamanın hemen ertesinde başladılar. Mariam'ın açıklamalarının ertesi günü başkentte düzenlenen gösterileri Devrimci Halk Partisi yönetiyordu. Bu partinin çekirdeğini küçük burjuva anarşistler ve bazı goşist unsurlar oluşturuyordu. Bu partinin başlıca isteği iktidarın derhal sivil bir yönetime devredilmesiydi. Oysa güçlü bir kitle örgütünün bulunmadığı bir ortamda böyle bir harekete girişilmesi olsa olsa karşı devrimin hortlamasına yarayabilirdi.

Etyopya'yı içinde bulunduğu süreçten geri çevirmek isteyen güçler arasında eski veliaht prens Asfa Wossen'in bulunduğu Etyopya Demokratik Birliği adlı büyük toprak sahipleri ve feodal aristokrasinin temsilcisi örgüt de var. Bu örgütün karşı devrimci eylemler arasında köylü hareketi önderlerine karşı saldırılar düzenleme, etnik bölünmeler ve ayrılıklar yaratma ve ekonomik sabotaj sayılabilir.

Bütün bu çabalara rağmen Etyopya'daki ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerlemeden yana hareket iç ve dış gerici mihrakların oyunlarını birer birer bozarak ilerlemesini sürdürüyor.

ETİOPYA'DA İLERİ ADIMLAR

DEMOKRASİ VE SOSYALİZM BİRBİRİNDEN AYRILAMAZ

Alman halkının faşizm boyunduruğundan kurtuluşunun 32. yılı dolayısıyla Sovyetler Birliğin'de yayınlanan haftalık Novoe Vremya dergisi, Alman Demokratik Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkan yardımcısı Gerald Götting imzalı bir yazıya sayfalarında yer verdi. Yazı şöyle başlıyordu: "Sosyalizm ve demokrasi birbirinden ayrılamaz." Yazar bu gerçeğin Rusya'daki sosyalist devrimden sonraki 60 yılın deneyimiyle kanıtlandığını belirtmektedir.

Götting yazısının ilk bölümünde, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde çıkarılacak yeni İş Yasası'na değinmektedir. Söz konusu İş Yasası işçilerin üretim sürecine daha etkin biçimde katılmasını öngörmektedir. Bu yasanın hazırlanmasına işyerlerindeki tartışmalarda tüm işçi ve emekçiler katılmışlardır. Yazar şöyle diyor: "Ekonomik ve toplumsal politikanın birliğini yansıtan toplumumuzun temel amacı sosyalist üretimin büyüme oranının hızlandırılması, ekonomik etkinliğin yükseltilmesi, bilimsel ve teknolojik ilerlemeye ivme kazandırılması, maddi ve kültürel yaşam standartlarının iyileştirilmesi yolunda emeğin üretkenliğinin artırılmasıdır. Bu görev yerine getirildiği ölçüde sosyalizmin temel ilkesi olan 'herşey halkın iyiliği için herşey insanın mutluluğu için ilkesi gitgide daha yetkin biçimde ortaya konmuş olur." Bu bölümde daha sonra, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde gerçekleştirilen ekonomik kazanımlara somut örnekler verilmekte ve sosyalist demokrasinin maddi üretim alanından başladığı belirtilmektedir.

Yazının ikinci bölümü Alman Demokratik Cumhuriyeti'ndeki temsili örgütler konusuna ayrılmıştır. Yazar şöyle diyor: "Bu temsili organların bileşimi, görevleri ve etkinliklerinin niteliği çalışan halkın demokratik merkeziyetçilik temeli üzerindeki egemenliğini yansıtır.. Bu organlar, yurttaşların politik, kamusal ve kültürel işlerde etkin bir yer almasını sağlamak için çalışırlar. Bu görevin yerine getirilmesinde seçilmiş kuruluşlar kitle örgütleriyle yakın işbirliği içindedirler. "Bundan sonra 200.000 yurttaşın Alman Demokratik Cumhuriyeti'ndeki temsili kuruluşların üyesi olduğu söyleniyor. Burada yazar kitle örgütlerinden sendikalar üzerinde uzun uzun durmakta, üye sayıları çalışma yöntemleri ve hedefleri konusunda açıklamalar yapmaktadır. Bu bölümün sonunda hükümetin yönetimi ve kitlelerin kamu işlerine katılmasının tüm yurttaşların politik özgürlükleri ve toplumsal haklarının güvencesi olduğu gerçeği vurgulanmaktadır.

Götting'in yazısının son bölümü demokrasinin politik alandaki uygulamasından söz etmekte ve "Ulusal Cephe" başlığını taşımaktadır. Burada Alman Demokratik Cumhuriyeti'ndeki Sosyalist Birlik Partisi'nin dışında Hıristiyan Demokrat Birliği, Liberal Demokratik Parti, Demokratik Köylü Partisi ve Ulusal Demokratik Parti'nin tüm devlet kuruluşlarında Sosyalist Birlik Partisi' nin liderliğinde işbirliği içinde oldukları belirtilmektedir. Yazar Alman Sosyalist Birlik Partisi'nin bu liderlik sıfatının işçi sınıfının partisi olarak tarihsel olarak doğrulanmış ve denenmiş olmasından geldiğini söylemektedir. Ülkedeki partiler arasındaki ulusal cephe Alman halkının nazizmden kurtuluşundan hemen sonra Alman Komünist Partisi'nin girişimiyle oluşturulmuştur. Yazar Ulusal Cephe konusundaki düşüncelerini şöyle formüle ediyor: "Sosyalist bir halk hareketi olan Ulusal Cephe, örgütsel olarak işçi sınıfıyla kooperatiflerde örgütlenen köylüler, aydınlar ve diğer çalışan katmanların ittifakını yansıtır." Daha sonra Ulusal Cephe'nin gösterdiği etkinliklerin toplumda demokrasinin yetkinlik kazanmasındaki oynadığı önemli rolüne işaret ediliyor.

Götting son olarak burjuva demokrasisi-sosyalist demokrasi ilişkisi üzerinde durarak şöyle diyor: ".... Sosyalist demokrasinin burjuva demokrasisi karşısındaki temel üstünlüğü burada yatmaktadır. Erich Honecker Dokuzuncu Alman Sosyalist Birlik Partisi Kongresi'nde şöyle demektedir: 'Bir kişinin her sömürü altında inleyip hem özgür olması olanaksızdır. Çalışan halk için özgürlük, yalnızca sömürünün bittiği yerde, yani sosyalizmde söz konusudur. Aynı zamanda, proletarya diktatörlüğü işçi sınıfı ve müttefiklerinin yönetimi, çoğunluğun yönetimi demektir. Sömürüden kurtulmuş olan devletimizde bu diktatörlük gerçekten tüm halkın çıkarlarına hizmet etmektedir."

Götting'in yazısı şöyle noktalanıyor: "Sosyalist demokrasi deneyimi, sosyalizmin özgürlük ve insan onuruna saygının güvencesi olduğu gerçeğini giderek daha inandırıcı biçimde kanıtlamaktadır."

GOLLER VE JESTLER

ERTUĞRUL ÖZKÖK

Juventus-Atletico Bilbao maçını izliyorum televizyonda. Bir gol oluyor. Gülü atan futbolcu koşuyor. Sağ yumruğu sıkılmış. Sert bir hareketle ileri fırlatıyor kolunu. Seyircilere doğru. Galatasaray-Adanaspor maçında da aynı görüntü. Gökmen, her golünden sonra aynı hareketi yineliyor. Hep sıkılı yumruklar, ileri doğru sert bir biçimde fırkatılan kollar. Kendi kendime soruyorum; sporda evrensel kuralların yanında evrensel jestler mi? Gol atma eylemiyle belli bir jestin özdeşmeşmesi. Bu yanı önemli değil olgunun. Önemli olan sporda jestlerin evrenselleşmesi. Doğrusu ya oldukça düşündürüyor beni bu.

Jestler, kültürel davranışlarımızın bir bölümünü oluştururlar. Ulusal ya da bölgesel boyutlarda belli bir süreç içinde ortaya çıkarlar ve ortak bir belirtgenler sistemi oluştururlar. O kültürü oluşturan topluluklar için geçerli anlamlara sahiptirler ancak. Çeşitli kültür grupları aynı olguyu belirlemek için ayrı ayrı jestlere başvurdukları gibi, aynı jestin çeşitli kültür gruplarında ayrı anlamlara gelmesi olasıdır. Örneğin "deli misin?" sorusuyla özdeşleşen jest bizde avuç ayasının baş hizasında yukarı doğru kaldırılıp sağa sola çevrilmesiyle belirlenirken, Fransız toplumunda aynı anlamı karşılayan jest, işaret parmağının tabanca gibi başın yan tarafına tutulup ekseni etrafında yukarı aşağı çevrilmesidir. Belli bir süre öncesine kadar, bu jestlerin ulaşabilecekleri en uzak alanlar, ulusal boyutlarla sınırlıydı. Bizim futbolcularımız golden sonra birbirlerine sarılıp kutlarlardı.

Jestlerin toplumun üyeleri arasında yayılıp benimsenmesi görsel yollardan olur. Ve bunlar her toplumun kendine özgü kültürel öğelerin etkileşimde bulunduğu bir süreç içinde ortaya çıkarlar.

Ancak son yıllarda günlük yaşantımızda rastladığımız evrensel jestlerin sayısı giderek artıyor. Ulusal ve kültürel sınırlar dayanamıyor artık bunların zorlamalarına. Kesin bir nedensellik bağı kurmak istememekle birlikte yine de bunun kökeninde uluslararası ilişkilerin artması ve özellikle de televizyonun yaygınlaşması olgusunun bulanabileceğini düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Böylesine yaygın bir kitle iletişim aracının böyle bir işlevi yüklenebileceğini düşünmek de ürkütüyor biraz beni. Öyle ya, jestlerinden paçayı kaptıran yerel kültürlerin kiindeye gelip tuş olma tehlikesi var. Peki denilecek, bunda tehlikeli olan ne? Kültürlerin evrenselleşmesine karşı mısın? Ha o zaman burada bir nokta koyalım. Kültürlerin evrenselleşmesiyle, yalnızca birkaç egemen kültürün evrenselleşmesini birbirine karıştırmayalım. Yoksa çeşitli kültürlerin evrenselleşmesine, bu kültürlerin içine evrensel öğelerin girmesine evet. Evet ama, televizyon ürünleri pazarının bugünkü durumu hiç de bunu yansıtmıyor. Gelişmiş ülkelerden bizimkisi gibi azgelişmişlere doğru tek yönlü bir program akışı var. Başka bir deyişle tek yönlü bir kültür akımı. UNESCO Uluslararası Özgür Haber Akımı Dairesi Başkanı Hıfzı Topuz'un deyişiyle bir televizyon emperyalizmi söz konusu olan.

Kültürlerin evrenselleşmesi yanında düşünce ve davranış biçimlerinin evrenselleşmesi geliyor aklıma. Kitle iletişim kuramcılarının bazılarının savlarına karşın, bu araçlar düşünce biçimlerinde henüz bir teklik sağlamadılar. Ama yine de sormadan edemiyor insan; jestlerimizi koşullandıran bu araçlar, düşünce biçimlerimizi de niye koşullandıramasınlar diye. Öyle ya davranış ve düşüncelerimiz arasındaki ilişki açık. Jestlerimiz bir anlamda düşüncelerimizin dıldışı biçimde dışa vurulması. O zaman, yumruğumuzu sıkıp ileri fırlatmamızda salt estetik kaygu ötesinde, düşünmeyle ilgili bazı şeyler aramak doğal olmuyor mu? Düşünce biçiminin evrensel jestlerle özdeşleştirilmesine bir örnek daha: Yakın mesafe dövüş biçimlerinin bütün dünyada faşist görüşçe benimsenmesi ve bununla ilgili bazı jestlerin bu grupların sembolü haline gelmesi. Bu da düşündürüyor beni. Dışa vurumu terörcü yollardan geçen bir düşünce ve bu süreçle özdeşleşen evrensel jestler. Doğal kültür ortamımızın oluşturduğu jestlerin yanında kitle iletişim araçlarının yaydığı yapay evrensel jestler sistemi. Buradan, "jestlerimize egemen olan, düşüncelerimize de egemen olur" gibi sonuçlar çıkarmak doğru değil elbet. Amerikan televizyonu bir çocuk maması, bir X deterjanı konusunda kitleleri koşullandırıp, düşünceleri satın alma eylemine döndürmede gösterdiği başarıyı, siyasal tercihlerin koşullandırılmasında aynı ölçüde gösteremiyor. Ya da siyasal tercihlerde televizyon her zaman en çok kullanana yarar sağlamıyor. De Gaulle de böyle gitti. Elindeki koskoca televizyon kurumuna karşın. Bizde de MC Hükümetinin yerle bir olacağı gibi. Ama yine de uzun sürede ortaya çıkabilecek bir duruma dikkati çekmede yarar var. Şöyle düş gücümüzü biraz zorlarsak televizyonumuzun ünlü biyonik adamı gelebilir gözümüzün önüne. Biyonik sözcüğü dıştan kontrollu olgusunu içeriyor biraz. Ya da yarı dıştan kontrollu. Hani bilim-kurgu evrenin tuzaklarına kaptırmak istemiyorum kemdimi. Ama yine de bu 6 Milyonluk Adam'a değinmeden edemiyeceğim. Denetimli jestler, davranışlar ve düşünce biçimi. Sanki bir geçiş insanı. Evrensel jestler -bionik adam-mekanik adam zinciri. Kapitalizm insan davranışına yönelik zincirini mi örüyor yavaş yavaş.

Bütün bu olguların yanında, bunlara koşut bir tehlike daha var. Yüzyılımızın sonunda kitlelerin demokratik özlemlerinin bastırılmasında kullanılan yöntemlerin de evrenselleşmesi. Demokratik özlemlerin dile getirildiği, yüzbinlerin katıldığı toplantıların toplu kırımlara dönüştürülmesinde sahneye konan oyunların senaryoları evrensel. Oyuncular değişiyor ancak. Bir de tabutlar. Ama unutulmasın. Jestlerin evrenselleşmesi yalnızca Gökmen'in, Müller'in, Keegan'ın her golden sonra sıktıkları yumruklarda somutlaşmıyor. Değişiklik ve hakça bir düzen isteyen kitlelerin egemen güçlere doğru uzattıkları parmakları da, verdikleri yanıtların evrenselleştiğini gösteriyor.

SANATÇILAR, AYDINLAR VE SEÇİM

MESUT ODMAN

Önce, bir yanlışa değinmek gerek. Buna, bir anlamda, sanatçılara ilişkin olarak yapılan bir haksızlık da denebilir. Daha çok, sanatta "mutlak özgürlüğün" savunucusu, genel olarak da özgürlük ve demokrasi havarisi olarak ortaya çıkanların yaptığı bir haksızlık bu. Sanatçıların, ancak, "mutlak özgürlükleri-ni" sağlamak ya da korumak için, bu sınırlar içinde siyasal sorunlarla ilgilenebilecekleri ileri sürülüyor. Bunun ötesindeki bir ilginin, "özgürlüğü" zedeleyeceği ya da yok edeceği söyleniyor.

Oysa, başta sosyalizmin bir bilim haline gelişi ve gelişmesi olmak üzere, bilimsel ve teknolojik ilerlemeler, bütün çağdaş insanlar için olduğu gibi sanatçılar için de yeni boyutlar getiriyor. Bunlar, sanatçıların dünyayı algılayışlarını, dolayısıyle, sanatsal çalışmalarını olduğu kadar bir insan olarak hayata katılışlarını da etkiliyor, değiştiriyor. Sahte bir sorun olan "özgürlüğün zedelenmesi"nin yerini, "seçme", "bağlanma", "yığınlarla bağ kurma" gibi gerçek sorunlar almaya başlıyor.

Önemli ayrılık noktalarından biri burada karşımıza çıkıyor. Sosyalistler, sanatçılardan görev bekliyorlar, onlara önemli sorumluluklar veriyorlar. Çünkü sosyalizm sanatı son derece ciddi bir iş olarak ele alıyor. Sosyal demokrasinin, burjuvazinin bir takım incelikler taşıyan güleryüzlü olma işlevini üstlenen kesimi ise, sanata, dokununca kırılıp bozulacak, binbir özenle yetiştirilmiş nadide bir çiçek olma onurunu bağışlıyor. Neruda'nın dediği gibi, "Bir şairin kendisini 'küçük bir tanrı' saymasını, kapitalizm daha uygun görüyor. Bu kanı, ya da bu davranış, egemen sınıfları hiç tedirgin etmiyor. Şair heyecanlanıp tanrılara özgü yapyalnızlığında direnince, satın alınması ya da ezilmesi zorunluğu da kalmıyor. Bu arada ise dünya kendi yolunda, kendi gözkamaştırıcılığında sarsılarak ilerliyor."

Fransa'nın en büyük şairlerinden Paul Eluard için sosyalist olmak "şiirleri ve kendi hayatıyla insanlık değerlerinden ve insan sevgisinden yana olmak anlamını taşıyor." Şiirlerini onbinlerce işçinin şapkalarını çıkararak dinlediği Pablo Neruda ise bir sanatçı olarak aldığı en büyük armağanı şöyle anlatıyor: "Yerin yedi kat dibindeki ocaklardan, toprağın içine giren dimdik galerilerden, sanki cehennemden geliyormuş gibi, yaptığı berbat işten suratı bitkin, tozdan gözleri kıpırırmızı bir adamın yeryüzüne çıkıp da yarıkları ve nasırları ile kuru bozkır topraklarını andıran o elini uzatarak, sana 'Seni çoktandır tanıyorum ben, kardeş!' dediği ve gülümsediği anda en büyük armağanı almış gibi olursun. Benim şiirimin aldığı defne dalından taçtır bu." Sanatçıya böyle bir armağanı kazandıran sosyalizmdir, sosyalizmden yana olmaktır, sosyalizm mücadelesine katılmaktır.

Sanatçılar ve aydınlar için demokratik bir ortamın önemi çok açık. Ama bütün ilerici, demokrat, sosyalist sanatçılar ve aydınlar, dünyada ve Türkiye'de anti-demokratik, faşist baskılar karşısında yılgınlığa kapılmayan yaratıcı bir geleneğin mirasına sahip çıkmak durumundalar. Bu mirasa sahip çıktıkça da, genel olarak demokrasi mücadelesinde sahte umutlara teslim olmamak gerektiğini kavrıyorlar.

Bugün Türkiye'de uzuncu bir zamandır yaratılıp sürdürülen bir "toplumsal panik" ortamı var. Orhan Silier, Yurt ve Dünya Dergisinin üçüncü sayısındaki "Ya Cumhuriyet Halk Partisi, Ya Faşizm Mi?" başlıklı yazısında, bu ortamın nesnel ve öznel koşullarını çözümlüyor. İlericilik ve sosyalistlik adına ortaya atılan bu aldatıcı ve kısır ikilemi irdeliyor.

Böyle bir ortamda, CHP ve kayıtsız-koşulsuz onun kuyruğuna takılan, faşizm karşısında tek almaşık olarak CHP iktidarını gösteriyorlar. Sanatçı ve aydın olmanın sorumluluğu, bu iddiayı, en azından, kuşku ile karşılamayı gerektiriyor.

İlk ve en kanlı faşizm deneylerinden birini yaşamış olan bir Alman aydını, 1930'ların sonunda şöyle diyor: "Kapitalizmden söz etmek istemeyen, faşizmin adını ağzına almasın." CHP'nin, özellikle son iki yıldır, faşizmin ekonomik temellerine saldırdığını işiten var mı? Vehbi Koç'un "Benim için AP ile CHP arasında fark yoktur" dediğini duymayan kaldı mı? CHP'nin Avrupa sosyal demokrasisinin en gerici kanadı ile kurduğu gönüllü ve sıkı fıkı ilişkilerin hikayelerinin eski gazete sayfalarında kaldığı mı sanılıyor?

"CHP bütün öteki sosyal demokrat partiler gibi faşist hareketin sınıfsal ve ülke dışı kaynaklarını gereği gibi göremeyen; devletin niteliğini kavrayamadığı için faşizmin araçlarına doğru teşhis koyamayan; faşizmin tırmanışının engellenmesinin temel aracı olan örgütlü kitle direnişini küçümseyip parlamento kulisleri içine hapsolunan; (...) faşizme karşı güçlerin birliğini, dayanışmasını reddeden bir mücadele anlayışı içindedir.

Faşizmin, hem de güncel bir tehlike olarak faşizmin kaynakları CHP'nin iktidarı ile etkisizleştirilemez. Faşist tırmanışın karşısına güçlü bir şekilde çıkılabilmesi, emperyalizmle bağların kopartılması yönünde somut adımlar atılmasına; büyük, tekelci sermayenin tahakkümünün kırılmasına, giderek ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Bu görevler, CHP'nin başarabileceği, başarmaya niyetli olduğu görevler değildir. İşçi ve emekçi kitlelerin, tüm demokratik güçlerin örgütlü birlik ve dayanışmasının sağlanmasının yolu CHP'ye üstlenemeyeceği görevler yüklemek değildir." (Yurt ve Dünya, adı geçen yazı, sayı 3, s.485)

İşte bu CHP, toplumun başka kesimlerine olduğu gibi, sanatçılara ve aydınlara da "özgürlük ve demokrasi" vaad ediyor. Ama hiç bir iş ya da güçbirliğine niyeti yok. Vaadinin tek güvencesi, söz vermiş olması.

12 Mart'ı yaşamış ilericiler, o dönemin, nerdeyse törensel bir niteliğe bürünen kitap toplamalarını, kitap yakmalarını çok iyi bilirler. Bu işlerin yürütücüleri olan Kayacan'ların, Özaydınlı'ların adlarını unutmak içinse fazla zaman geçmedi daha.

Herkese altın yaldızlı bir tas içinde özgürlük sunan CHP, bir yandan da sermayenin has partileriyle "komünizm tehlikesi"ne karşı en güvenilir engel olma yarışına giriyor. Bu "kümünizm tehlikesini önleme"nin ne menem birşey olduğunu, Türkiye'de yaşayan ilericilerden daha iyi bilen var mıdır acaba?

Aynı CHP, demokratik güçlerle hiç bir iş ve güçbirliğine yanaşmazken, kitap toplayıcılarla, işkencelerin sorumlularıyla, siyasal geçmişinde anti-komünizmden başka mirası olmayan Etem Kılıçoğlu gibi siyasilerle işbirliği yapmakta herhangi bir sakınca görmüyor. Onlarla birlikte kuracağı bir "iktidar"la özgürlük ve demokrasi getireceğine söz veriyor.

İlerici sanatçıların ve aydınların, böyle bir CHP iktidarının nereye varacağını kestirmeleri güç olmasa gerek. Bu yüzden, demokratik toplumsal muhalefetin parlamentoya da en etkin biçimde yansıtılması için mücadele eden sosyalistlerin yanında yer almaları, her şey bir yana, aydın olmanın dayattığı bir sorumluluktur.

Kemal Özer'in şu dizeleri, 5 Haziran için de geçerliliğini koruyor:

"İnanma kardeşim
edilen söze, verilen umuda
salınan güvercinlere!
Ak değildir arınmanın rengi her zaman,
barışın simgesi güvercin değildir,
özgürlük değildir salıvermenin anlamı!
İnanç bu kadar kolay çelinir mi deme
yanlış bu kadar kolay gizlenir mi deme.

KURTULUŞ SOSYALİST BİR DÜZENLE MÜMKÜNDÜR

DİSK üyesi Sosyal-İş Sendikası'nın Beşinci Genel Kurulu 16-18 Mayıs günlerinde yapıldı. Bir önceki devrede görevli yürütme kurulu üyeleri ve genel başkan Özcan Kesgeç, yeniden bu görevlere seçildiler. Genel Kurul'un önemli sonuçlarından biri, ileriye dönük hedeflerin saptanmasına uygun olarak değiştirilen anatüzüğün, sendikanın amacına ilişkin olan maddesi. Yeni biçimiyle amaç şöyle:

"Sosyal-İş Sendikası, ülkemizin, ekonomik, politik ve kültürel düzeydeki kurtuluşunun, hızlı ve gerçek anlamda sanayileşmenin ve bağımsızlığının ancak sosyalist bir düzende mümkün olabileceğini savunur."

Amaç maddesinin daha sonraki paragraflarında bu genel görüşün anlamı açılıyor. İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları doğrultusunda verdiği mücadelesinin politik mücadelesiyle uyumlu kılınması gereği belirtiliyor. Bunun da ötesinde,uyumun kazanımların sürükliliği açısından zorunlu olduğu da vurgulanıyor.

SENDİKALAR DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİDİR

Ayrıca, sendikalara politik örgüt işlevi yüklemek ya da bunun tam tersi sendikal mücadeleyi yalnız ekonomik mücadeleyle sınırlamak girişmlerinin yanlışlığı da hatırlatılıyor.

Bu temel ilkelerin ışığında sendikanın amacını belirten madde şöyle son buluyor.

"Üyelerin toplumsal mücadelede kazanılmış hak ve yararlarını koruyup geliştirmek, üyeleri arasında birlik, dayanışma ve yardımlaşmayı sağlamak ve sınıf bilincine ulaşmaları için çalışmak.

"Anayasanın sosyal ve iktisadi haklar bölümünde yeralan ilkelerini dinamik bir özle ele alıp hayata geçirmek, Dünya ve Türkiye'deki işçi örgütleri ile ilişki kurmak ve dayanışmayı geliştirmek, tüm çalışanların ekonomik-demokratik haklara kavuşması yönünde çaba harcamak, ekonomik, politik ve toplumsal yaşamın devrimci dönüşümü uğruna verilen mücadele doğrutusunda, üyeler arasında cins, aile, ırk, dil, din, meshep, inanç, siyasi düşünce siyasi parti ayırımı gözetmeksizin kitle örgütü olarak sınıf sendikacılığı ilkesini uygulamaktır."

Baştan sona işçi sınıfına yaraşır bir disiplin içinde geçen genel kurul demokratik merkeziyetçilik ilkesinin yaşama geçirilmesinin somut bir örneğini oluşturdu. Yukarda sözü edilen, amaç maddesinin bir uzantısı genel kurul sonunda benimsenen kararlar arasında kendisini gösterdi. Altı ana başlık altında sıralanan kararlardan ikincisi, işçi sınıfının, örgütsel yapıları ve amaçları bakımından birbirinden farklı iki örgütü bulunduğunu; bunlardan birinin sınıf sendikaları, diğerinin ise işçi sınıfı partisi olduğunu hatırlatıyor.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU PARTİSİ İLE GERÇEKLEŞİR

İşçi sınıfı sendikaları, örgütsel yapıları bakımından kitleseldir. Amaçları bakımından da, işçi sınıfının ekonomik çıkarlarını burjuvaziye karşı savunmak; sömürü oranını, koşulların öngöreceği en ileri şekilde azaltmak; işgüvenliği ve yaşam koşullarını iyileştirmeyi amaçlamak ve bu doğrultuda en kararlı mücadeleyi vermekle yükümlüdür.

İşçi sınıfımızın sendikal planda verilen mücadelesinin ekonomik, demokratik, ideolojik ve politik mücadele bütünlüğü içinde ele alınması kesin bir zorunluluktur. Ancak bu bütünlüğün sağlanması, ilkeli bir çalışma anlayışına sahip olmakla ve bu yönde uğraş vermekle mümkündür.

İşçi sınıfı partisi ise; örgütsel yapısı bakımından kitlesel değildir. Örgüt yapıları, işçi sınıfı ve müttefiki emekçi kitlelerin, tüm demokrat küçük burjuva katmanların en bilinçli ve en öncü kişilerinden oluşur. İşçi sınıfı partisi, amacı bakımından da özel olarak sendikalardan ve genel olarak tüm demokratik kitle örgütlerinden ayrılır. Parti, toplumun tüm çelişkilerini çözme mücadelesi vermekten başka, başta işçi sınıfı ve müttefiki emekçi kitlelerle tüm halkın kurtuluşu demek olan iktidara geliş mücadelesi verir. Başka bir deyişle, işçi sınıfı partisi, işçi sınıfının dar sınıfsal çıkarlarını değil, tüm topluma yönelik bir mücadeleyi amaçlar.

Böyle bir değerlendirmeden haraketle, genel kurul belirtilen maddeyi şöyle bağlıyor:

"Genel Kurul, özel olarak sendikaları, genel olarak tüm demokratik kitle örgütlerini örgütsel yapıları ve amaçları bakımından parti gibi görüp, teorik düzeyde ne söylenirse söylensin, bu anlamda bir çalışma içersinde olan kişi, grup ve grupçukları sapma olarak niteler. Genel Kurul, yanlış çalışmalara ortam hazırlayan bahaneci anlayış dahil, tüm sapmalara karşı amansızca mücadele edilmesini sendika yönetimine ve tüm üyelere görev olarak verir."

SINIF AHLAKI

Tüzükte yapılan değişikliklerden diğer bir önemlisi de yöneticilerin ücretlerine ilişkin. Yeni duruma göre sendika ücretli yöneticileri, bir üst işçi kuruluşunda, işyerlerinin yönetim kurullarında, parlamenter olarak ya da belediye yada il daimi komisyon üyeliklerinde görev alarak bu iş dolayısıyla ücret ya da ödenek alıyorlarsa kendilerine sendikalarındaki ücretleri ödenmeyecek. Aynı biçimde, ücretli yöneticilerden emekli olarak bir sosyalgüvenlik kuruluşundan aylık bağlananlar da, görevlerini sürdürüyorlarsa bunun için ayrıca ücret alamayacaklar.

Böylece sendikanın her kademe yönetiminde görev almış yöneticilerin, yöneticilik ilkesi olarak, sendika yöneticiliğinin iş değil görev olduğu maddeleşmiş oluyor. Bu konuda Sosyal-İş Genel Başkanı Özcan Kesgeç gerçekleştirilen değişikliklere ilişkin olarak görüşlerini şöyle özetledi: "İşçi sınıfı ahlakını, sosyalist ahlakımızı, sınıf sendikacılığı ilkelerini ki, tüm bunlar bugüne kadar Sosyal-İş'te uygulananlardır tüzük hükmü haline getirmiş bulunuyoruz. Bu bakış açısı Türkiye'de ilk kez Sosyal-İş'te Beşinci Genel Kurul ile gerçekleştirildi."

DİSK'DE İLKELİ BİRLİK

Genel Kurul'a sunulan rapor ve belgeler arasında önemli bir Sosyal-İş'in "otomatikman" DİSK üyeliğinden düştüğü savı ile "düşmediğinin" saptanmasına ilişkin broşür. Olayın bir yıllık öyküsünü, yorumsuz bir biçimde, yalnızca belgeleri ve yazışmaları sıralayarak veren broşür, sendikanın DİSK üyeliğiyle ilgili olarak açtığı davanın sonuçlandığını haber vererek son buluyor. Hükmün ilgili bölümü davalı DİSK'in Sosyal-İş Sendikasının otomatikman üyelikten düştüğü yolundaki yazısının geçersizliğine bu surette vaki muarazanın önlenmesine davacı sendikanın üyeliğinin devam etmesine" karar verildiğini belirtiyor.

Böylece, ilerici sendikal birliğin DİSK ilkeleri ile DİSK'te sağlanması yolundaki bir engel daha aşılmış oluyor. Sosyal-İş, güçlenerek çıktığı Beşinci Genel Kurulu'nun getirdiği tüzük değişiklikleri ve benimsediği kararları ışığında bugüne kadar sürdüregeldiği mücadelesini dalıa kararlı olarak yürütecek.

